

கழக வெளியீடு : நடன

அதிவீரராமர்

அ ற ந ந ி

முன்னாள் கழகப் புலவர்

திரு தி சு பாலசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள்

[இளவழகஜர்]

எழுதியது

Book supplied by the University
Central Co-op. Stores, Madurai.

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
1/140, பிராட்வே, சென்னை-1.

திருநெல்வேலி-6 மதுரை-1 கோயமுத்தூர்-1

1972

சுப்பராய பாஸகந்தரம் பிள்ளை (1904)

© 1972

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELY, LIMITED.

Ed 1 1941

Reprints :

1946; April 1964; April 1972

O31,1J64:g

N71

75550

ATHIVEERARAMAR ARANERAI

Appar Achakam, Madras-1. (I/-)

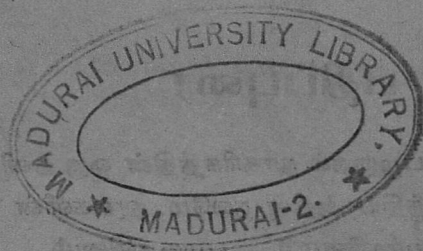
பதிப்புரை

நூல்களோடு பழகுதல் நாகரிகத்தின் ஒரு தனிப்பண்பு. ஆசிரியர்களின் திருந்திய அறிவு நலமே நூல்களின் உருவம். ஆதலால், ஆசிரியர்களோடு பழகுதலினும் அவர்கள் இயற்றிய அழகு நூல்களோடு பழகுதல் சுவை விஞ்சிய இன்பம் நுகர்வதற்கு ஏதுவாகும். நூல்களோடு பழகுவதற்கு இவ்வுயர்வு இருப்பதனால், உயர்ந்ததை உவமமாகக் கூறும் மரபுபற்றி ஆசிரியர் திருவள்ளுவரும், பண்புடையாளரோடு பழகுவதற்கு நூற்பழக்கத்தை உவமை கூறினார். “நவில்தொறும் நூல்நயம் போலும் பயில்தொறும் பண்புடையாளர் தொடர்பு” என்பது அப்பெரு நாவலர் அருளிய பொய்யாத தனிமொழி.

ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், மூதுரை, நல்வழி என்னும் ஒளவையார் நீதி நூல்களை ஓரளவு ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து ‘ஒளவையார் திருவுள்ளம்’ என ஓர் ஆய்வு நூலைக் கழகம் சின்னாட்களுக்கு முன்பு வெளியிட்டுள்ளது. அதனைத் தொடர்ந்து அவ் வரிசையின் அடுத்த மலராக ‘அதிவீரராமர் அறநெறி’ என்னும் இவ் விளக்க நூலையும் தமிழ் மக்கள்முன் பேரன்புடன் இப்போது வெளியிட்டுத் தருகின்றது. கழகப் புலவர் இளவழகனுவர்களே இதனையுங் கூர்ந்து கருதி எழுதியிருக்கின்றார்கள்.

கல்லூரி ஆசிரியர்களும் நாட்டு நன்மக்களும் இந்நூல் வரிசையினையும் வாங்கிப் போற்றுவதோடு நெடுகப் பரவச்செய்தும் மேன்மேல் தமிழ்த் தொண்டுகட்கு ஆக்க மளித்து வருவார்களென்று மிகவும் நம்புகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

பொருளடக்கம்

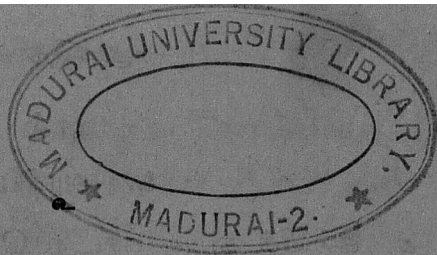
I. நூல் : 1

II. ஆராய்ச்சி :

க. தோற்றுவாய் ... 11

உ. அதிவீரராம பாண்டியர் 16

ங. நறுந்தொகை 36

அதிவீரராம பாண்டியர்

இயற்றிய

ந று ந் தோ கை

கடவுள் வணக்கம்

பிரணவப் பொருளாம் பெருந்தகை யைங்கரன்
சரணவற் புதமலர் தலைக்கணி வோமே.

குரு வணக்கம்

எழுத்தறி வித்தவன் இறைவ னாகும்.

நூற்பயன்

வெற்றி வேற்கை வீர ராமன்
கொற்கை யாளி குலசே கரன்புகல்
நற்றமிழ் தெரிந்த நறுந் தொகை தன்னாற்
குற்றங் களைவோர் குறைவிலா தவரே.

வாழ்த்து

வாழிய நலனே வாழிய நலனே.

பிரணவப் பொருளாம் - 'ஓம்' என்னும் மூல ஒலியின்
பொருளாகிய, சரண - திருவடியாகிய, அற்புத - வியப்புமிக்க.

கொற்கை யாளி - கொற்கை நகரை ஆளுவோனாகிய. புகல் -
சொல்லிய. நற்றமிழ் தெரிந்த - நல்ல தமிழில் விளக்கமுற்ற.
நறுந்தொகை தன்னால் - நறுந்தொகை என்னும் இந்நூலினால்.

நூல்

க. அழகியல்பு

- க கல்விக் கழகு கசடற மொழிதல்.
 உ செல்வர்க் கழகு செழுங்கிளை தாங்குதல்.
 ஈ வேதியர்க் கழகு வேதமும் ஒழுக்கமும்.
 ச மன்னவர்க் கழகு செங்கோன் முறைமை.
 ஞ வணிகர்க் கழகு வளர்பொருள் ஈட்டல்.
 கூ உழவர்க் கழகிங் குழுதூண் விரும்பல்.
 எ மந்திரிக் கழகு வரும்பொரு ளுரைத்தல்.
 அ தந்திரிக் கழகு தறுகண் ஆண்மை.
 கூ உண்டிக் கழகு விருந்தோ டுண்டல்.
 க0 பெண்டிர்க் கழகெதிர் பேசா திருத்தல்.
 கக குலமகட் கழகுதன் கொழுநனைப் பேணுதல்.
 கஉ விலைமகட் கழகுதன் மேனி மினுக்குதல்.
 கங அறிஞர்க் கழகு கற்றுணர்ந் தடங்கல்.
 கச வறிஞர்க் கழகு வறுமையிற் செம்மை.

உ. பயனியல்பு

- கரு தேம்படு பனையின் றிரள்பழத் தொருவிதை
 வானுற ஒங்கி வளம்பெற வளரினும்
 ஒருவர்க் கிருக்க நிழலா காதே.

- க. கசடு அற - கேட்பவர்க்கு ஐயம் நீங்கும்படி.
 உ. செழுங் கிளை - மிக்க சுற்றங்களை
 ஞ. வளர்பொருள் - மேன்மேற் பெருகுதற்குரிய செல்வங்கள்.
 அ. தந்திரி - படைத்தலைவன். தறுகண் ஆண்மை - பிறர்
 அஞ்சுதற்குரிய தன்மை வாய்ந்த ஆண்மையுடைமையாகும்.
 ககி. தேம்படு - இனிமை பொருந்திய, திரள் - திரண்ட.

கக தெள்ளிய ஆவின் சிறுபழத் தொருவிதை
தெண்ணீர்க் கயத்துச் சிறுமீன் சினையினும்
நுண்ணிதே யாயினும் அண்ணல் யானை
அணிதேர் புரவி ஆட்பெரும் படையொடு
மன்னர்க் கிருக்க நிழலா சும்மே.

கௌ பெரியோ ரெல்லாம் பெரியரு மல்லர்.

கஅ சிறியோ ரெல்லாம் சிறியரு மல்லர்.

கக பெற்றோ ரெல்லாம் பிள்ளைக ளல்லர்.

உ௦ உற்றோ ரெல்லாம் உறவின ரல்லர்.

உக கொண்டோ ரெல்லாம் பெண்டிரு மல்லர்.

ந. நல்விணக்கம்

உஉ அடினும் ஆவின்பால் தன்சுவை குன்றாது.

உ௩ சுடினுஞ் செம்பொன் தன்னொளி கெடாது.

உ௪ அரைக்கினுஞ் சந்தனம் தன்மணம் அருது.

உ௫ புகைக்கினுங் காரகில் பொல்லாங்கு கமழாது.

உ௬ கலக்கினுந் தண்கடல் சேரா காது.

உ௭ அடினும்பால் பெய்துகைப் பருதுபேய்ச் சுரைக்காய்.

உ௮ ஊட்டினும் பல்விரை உள்ளிகம ழாதே.

உ௯ பெருமையுஞ் சிறுமையுந் தான்தர வருமே.

கக. பெற்றோர் என்றது, பெற்றெடுத்த பிள்ளைகளை.

உக. கொண்டோர்-மணஞ்செய்து கொள்ளப்பட்ட மனைவியர்-

உஉ. அடினும் - காய்ச்சினாலும்.

உ௫. கார் அகில் - கரிய அகிற்கட்டை.

உ௭. கைப்பு அருது - கசப்பு நீங்காது.

உ௮. ஊட்டினும் பல்விரை-பலநறுமணங்களைக் கலந்தாலும்.

- ௩௦ சிறியோர் செய்த சிறுபிழை யெல்லாம்
பெரியோ ராயின் பொறுப்பது கடனே.
- ௩௧ சிறியோர் பெரும்பிழை செய்தன ராயின்
பெரியோர் அப்பிழை பொறுத்தலும் அரிதே.
- ௩௨ நூறுண்டு பழகினும் மூர்க்கர் கேண்மை
நீர்க்குட் பாசிபோல் வேர்க்கொள் ளாதே.
- ௩௩ ஒருநாட் பழகினும் பெரியோர் கேண்மை
இருநிலம் பிளக்க வேர்வீழ்க் கும்மே.

சு. கல்விநலன்

- ௩௪ கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே
பிச்சை புகினும் கற்கை நன்றே.
- ௩௫ கல்லா ஒருவன் குலநலம் பேசுதல்
நெல்லினுட் பிறந்த பதரா கும்மே.
- ௩௬ நாற்பாற் குலத்தின் மேற்பா லொருவன்
கற்றில னாயின் கீழிருப் பவனே.
- ௩௭ எக்குடிப் பிறப்பினும் யாவரே யாயினும்
அக்குடியிற் கற்றோரை மேல்வரு கென்பர்.
- ௩௮ அறிவுடை யொருவனை அரசனும் விரும்பும்.
- ௩௯ அச்சமுள் ளடக்கி அறிவகத் தில்லாக்
கொச்சை மக்களைப் பெறுதலின் அக்குடி
எச்சமற் றேமாந் திருக்கை நன்றே.

௩௧. உள் அடக்கி - உள்ளத்திற்கொண்டு. கொச்சை-வெற்
றுப் பேச்சுக்களையுடைய. எச்சம் அற்று - குழந்தைகள் இல்லா
மல். ஏமாந்து இருக்கை - பிற இன்பங்களிற் களித்திருத்தல்.

௫. இயற்கை நிலை

- ச௦ யானைக் கில்லை தானமும் தருமமும்.
 சக பூனைக் கில்லை தவமும் தயையும்.
 சஉ ஞானிக் கில்லை இன்பமும் துன்பமும்.
 சங் சிதலைக் கில்லை செல்வமும் செருக்கும்.
 சச முதலைக் கில்லை நீத்தும் நிலையும்.
 சரு அச்சமும் நாணமும் அறிவிலோர்க் கில்லை.
 சசு நாளும் கிழமையும் நலிந்தோர்க் கில்லை.
 சஎ கேளும் கிளையும் கெட்டோர்க் கில்லை.

சு. செல்வ நிலையாமை

- சஅ உடைமையும் வறுமையும் ஒருவழி நிலல்லா.
 சசு குடைநிழ் விருந்து குஞ்சரம் ஊர்ந்தோர்
 நடைமெலிந் தோளூர் நண்ணினும் நண்ணுவர்.
 ரு0 சிறப்புஞ் செல்வமும் பெருமையு முடையோர்
 அறக்கூழ்ச் சாலை அடையினும் அடைவர்.
 ருக அறத்திடு பிச்சை கூவி இரப்போர்
 அரசோ டிருந்தர சாளினும் ஆளுவர்.
 ருஉ குன்றத் தனையிரு நிதியைப் படைத்தோர்
 அன்றைப் பகலே அழியினும் அழிவர்.

சச. நீத்தும் - வெள்ளமும். நிலையும் - நிலைகளும்மேல்
 நீரும்.

ரு0. சிறப்பும் - தலைமைப்பாடும். அறக் கூழ்ச் சாலை
 அறத்திற்கு உணவு இடம் இடம்.

ருஉ. இரு நிதியை - பெருஞ் செல்வத்தை.

- ௫௩ எழுநிலை மாடம் கால்சாய்ந் துக்குக்
கழுதை மேய்பா ழாயினும் ஆகும்.
- ௫௪ பெற்றமுங் கழுதையும் மேய்ந்த அப்பாழ்
பொற்றொடி மகளிரும் மைந்தருங் கூடி
நெற்பொலி நெடுநக ராயினும் ஆகும்.
- ௫௫ மணவணி யணிந்த மகளிர் ஆங்கே
பிணவணி யணிந்துதம் கொழுநரைத் தழீஇ
உடுத்த ஆடை கோடி யாக
முடித்த கூந்தல் விரிப்பினும் விரிப்பர்.
- ௫௬ இல்லோர் இரப்பதும் இயல்பே இயல்பே.
- ௫௭ இரந்தோர்க் கீவதும் உடையோர் கடனே.
- ௫௮ நல்ல ஞாலமும் வானமும் பெறினும்
எல்லாம் இல்லை இல்லில் லோர்க்கே.

எ. வீர வுணர்வு

- ௫௯ தறுகண் யானை தான்பெரி தாயினும்
சிறுகண் மூங்கிற் கோற்கஞ் சும்மே.

௫௩. கால் சாய்ந்து உக்கு - அடிசாய்ந்து சிதறி.

௫௪. பெற்றமும் - மாடுகளும். அப் பாழ் - அப் பாழ் -
இடம். பொற்றொடி-பொன்னுல் ஆகிய வளையலையுடைய. நெல்
பொலி - நெற்களஞ்சியம் விளங்கும்.

௫௫. மணவணி - மணக்கோலம். ஆங்கே - அப்பொழுதே.
தழீஇ - தழுவி. கோடி - இங்கே, பிணக்கோலத்தில் அணியும்
புத்தாடை.

௫௮. இல் இல்லோர்க்கு - மனைவியை இல்லாதவர்க்கு.

௫௯. சிறுகண் - சிறிய கணுக்களையுடைய.

- சூ0 குன்றுடை நெடுங்கா டூடே வாழினும்
புன்றலைப் புல்வாய் புலிக்கஞ் சும்மே.
- சூக ஆரையாம் பள்ளத் தூடே வாழினும்
தேரைபாம் பிற்கு மிகவஞ் சும்மே.
- சூஉ கொடுங்கோன் மன்னர் வாழும் நாட்டின்
கடும்புலி வாழும் காடு நன்றே.
- சூங் சான்றோ ரில்லாத் தொல்பதி இருத்தலின்
தேன்தேர் குறவர் தேயம் நன்றே.

அ. பதர்த் தன்மை

- சூசு காலையும் மாலையும் நான்மறை ஓதா
அந்தண ரெம்போ ரனைவரும் பதரே.
- சூரு குடியலைத் திரந்துவெங் கோலொடு நின்ற
முடியுடை இறைவனும் மூர்க்கனும் பதரே.
- சூசு முதலுள பண்டம் கொண்டு வா ணிபஞ்செய்
ததன்பய னுண்ணு வணிகரும் பதரே.
- சூஎ வித்தும் ஏரும் உளவா யிருப்ப
எய்த்தங் கிருக்கும் ஏழையும் பதரே.

சூ0. புந்தலைப் புல்வாய்-சிறிய தலையினையுடைய மான்.

சூக. ஆரை ஆம் - ஆரைப்பூடு மூடிய.

சூங். தொல் பதி - பழைமையான நகரத்தில். தேன் தேர் - தேனைத் தேடித் திரியும். தேயம் - இடம்.

சூரு. அலைத்து - வருந்தி. வெங்கோலொடு நின்ற-கொடிய ஆட்சியோடு பொருந்திய.

சூஎ. எய்த்து - இளைத்து. ஏழையும் - அறிவில்லாதவனும்.

- சூஅ தன்மனை யானைத் தாய்மனைக் ககற்றிப்
பின்பவட் பாராப் பேதையும் பதரே.
- சூக தன்மனை யானைத் தனிமனை இருத்திப்
பிறர்மனைக் கேகும் பேதையும் பதரே.
- எ0 தன்ஆ யுதமும் தன்கையிற் பொருளும்
பிறன்கையிற் கொடுக்கும் பேதையும் பதரே.

கூ. முடிப்புரை

- எக வாய்ப்பறை யாகவும் நாக்கடிப் பாகவும்
சாற்றுவ தொன்றைப் போற்றிக் கேண்மின்.
- எஉ பொய்யுடை யொருவன் சொல்வன் மையினால்
மெய்போ லும்மே மெய்போ லும்மே.
- எங் மெய்யுடை யொருவன் சொலமாட்டாழையாற்
பொய்போ லும்மே பொய்போ லும்மே.
- எச இருவர்தம் சொல்லையும் எழுதரங் கேட்டே
இருவரும் பொருந்த உரையா ராயின்
மனுமுறை நெறியின் வழக்கிழந் தவர்தாம்
மனமுற மறுகியின் றழுத கண்ணீர்
முறையுறத் தேவர் மூவர் காக்கினும்
வழிவழி ஈர்வதோர் வாளா கும்மே.
- எடு பழியா வழிவது மொழியா தொழிவது.

எக. வாய் - வாயினையே, நா கடிப்பு ஆகவும் - நாவையே
குறுந்தடியாகவுங் கொண்டு.

எச. பொருந்த - ஒத்துக்கொள்ளும்படி. உரையாராயின் -
தீர்ப்புக் கூறாரால். நெறியின் - நெறியினால்; நெறிப்படி - உற
மறுகி - மிகக் கலங்கி. ஈர்வது - அறுப்பதாகிய.

- எசு சுழியா வருபுனல் இழியா தொழிவது.
 எஎ துணையோ டல்லது நெடுவழி போகேல்.
 எஅ புணைமீ தல்லது நெடும்புனல் ஏகேல்.
 எசு எழிலார் முலைவரி விழியார் தந்திரம்
 இயலா தனகொடு முயல்வா காதே.
 அ0 வழியே ஏகுக வழியே மீளுக.
 அக இவைகாண் உலகிற் கியலா மாறே.

எசு. எழில் - அழகு. ஆர்-நிறைந்த. வரி விழியார்-வரிகள் பொருந்திய விழிகளையுடைய மாதரின். தந்திரம்-கருத்துக்களில். இயலாதன கொடு-காரிய வெற்றிக்குப் பொருந்தாதன கொண்டு. முயல்வு - முயலுதல்.

அ0. இயல் ஆம் ஆறு - நடத்தற்குரிய நன்னெறிகளாகும்.

[Faint, illegible text from the reverse side of the page.]

அதிவீரராமர் அறநெறி

க. தோற்றுவாய்

நீதிநூல்கள் :

தமிழ் மொழியில் நீதிநூல்களுக்கு ஒன்றுங் குறைவில்லை. சங்ககாலம் எனப்படும் பழையகாலத்திலிருந்தே இவை மேலுமேலும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. சங்ககாலத்தில் தோன்றி உலகமெங்கும் புகழ் விரித்துவரும் திருக்குறள் என்பது, இதுவரையில் அறிந்த நீதிநூல்களில் மிகவும் பழையமையானதாய், தலைமைவாய்ந்ததாய் விளங்குகின்றது. அது சங்க நூல்களின் ஒருவகைப் பிரிவாகிய பதினெண் கீழ்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்றாகும். இப்பிரிவில் உள்ள மற்ற நூல்களுள்ளும், பெரும்பாலான நீதிநூல்களேயாம்.

சங்க காலத்துக்குப் பின்னும் தமிழில் நீதிநூல்கள் மிகுதியாக எழுந்துள்ளன. திருக்குறளின் சார்பாக எழுந்துள்ள 'சிவசிவ வெண்பா' 'சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா' முதலிய நீதிநூல்களே பலவாகும். அன்றியும், நீதிநெறி விளக்கம், நன்னெறி, வெற்றிவேற்கை, என்னும் இந் நறுந்தொகை, நல்வழி, ஆத்திசூடி முதலிய நூல்களும் ஏராளமாயிருக்கின்றன.

இதனால், தமிழ்நாட்டில் விளங்கிய தமிழ் மக்கள், தாமும் தமக்குப் பின்வருவோரும் திருந்திய நல்லொழுக்கத்தில் வாழ்ந்து பெருமையடைய வேண்டும் என்று பழைய காலந்தொட்டே அளவுபடாத வேட்கையுடையவர்களாக இருந்து வந்திருக்

கிருடர்கள் என்று தெரிகின்றது. மேலும், வாழ்க்கை யாகிய நடைமுறையில், நல்லதுங் கெட்டதும் எதிரிட்டு, முடிவான பழக்கத்தினால் தக்க திருத்தம் பெற்றிருந்தாலல்லாமல், பிறருக்கு நீதியுரைப்பது என்பது அரிதாகும். அதோடு வாழ்க்கையை நல்ல வகையாக நடத்திக்கொண்டு போகவேண்டும் என்னும் அழகான நோக்கமும் இதற்கு முதன்மையாகும்.

பிற நூல்கள்:

இங்ஙனமெல்லாம் திருந்திய வாழ்க்கையிலும் உள்ளச் செவ்வியிலுமிருந்தே முடிவாக உயர்ந்த நீதிக ளெல்லாம் தோன்றுதலின், பெரும்பாலும் காப்பியங்கள் இலக்கியங்கள்கூட நீதிகளையே தமக்கு முடிமணியாகக் கொண்டு சிறப்புறுகின்றன. சிலப்பதி காரம், சிந்தாமணி, மணிமேகலை, பெரியபுராணம் கம்பராமாயணம், பாரதம் முதலிய பல காப்பியங் களையும், கலித்தொகை, புறநானூறு, பத்துப்பாட்டு, தேவாரம் முதலிய பல இலக்கியங்களையும் உற்று நோக்கினால், அவற்றில் இவ்வுண்மை தெளிந்து தோன்றுதல் காணலாம்.

சிலப்பதிகாரம் என்னும் பழைய பெருங்காப்பி யத்தை இங்கே சிறிது நினைத்துப் பார்ப்பினும் இவ்வுண்மை நன்கு விளங்கும். இத் தமிழகத்தில் ஏறக்குறைய ௧௮௦௦ ஆண்டுகளுக்கு முன், இத்தமிழகமே யன்றி, இந்தியா என்னும் நாவலந்தீவு முழுதும் நிலைகலங்கும்படி பேராற்றலாய் நிகழ்ந்ததாகிய கண்ணகியின் தெய்விக வாழ்க்கை நிகழ்ச்சியே சிலப்பதிகாரத்தில் ஆசிரியர் இளங்கோவடிகளால் அழகாக விரித்துரைக்கப்படுகின்றது. செவ்வி பெற்ற

அவ் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சியில் மூன்று நீதிகள் முதன்மையாக உருக்கொண்டு விளங்கலாயின. அவைகளை அடிகள் அங்ஙனமே ஏற்று, அவைகளை உலகுக்கு விளங்கச் செய்யும் பொருட்டே சிலப்பதிகாரம் என்னுஞ் செந்தமிழ்ப் பெருங் காப்பியத்தை இயற்றி யிருக்கின்றனர். விளங்கிய அம் மூன்று நீதிகள் இன்னவென்பதும், அவை காரணமாகச் சிலப்பதி காரம் இயற்றப்பட்ட உண்மையும்,

“அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறங்கூற் ருவதூஉம்,
உரைச்சால் பத்தினிக்கு உயர்ந்தோர் ஏத்தலும்,
ஊழ்வினை உருத்துவந்து ஊட்டும் என்பதூஉம்
குழ்வினைச் சிலம்பு காரணமாகச்
சிலப்பதி காரம் என்னும் பெயரால்
நாட்டுதும் யாம்ஓர் பாட்டுடைச் செய்யுள்”

என்று ஆசிரியர், நூலின் முகப்பிற் காரணங் கூறி அந் நூலைத் துவங்கிச் செல்லுவதிலிருந்து தெரிகின்றன. இதனால், சிறந்த நீதிகளை, நிகழ்ச்சிகள் வாயிலாக விளக்கிக் காட்டி, மக்கள் வாழ்க்கையைச் செவ்வி செய்யுங்காரணமாகவே இச் சிலப்பதிகாரம் இயற்றப் பட்டதென்பது இதிலிருந்து தெளிவாகப் புலப்படு கின்றது. ஆசிரியர், நூல் முழுமையும் இதற்கான முறைமைகளில் நன்கு விரித்து விளக்கியபின், நூலின் முடிவிலும், ‘இக் கண்ணகியின் நிகழ்ச்சியைக் கேட்ட உலகோரே’ என்று உலக மக்களை விளித்து,

“பரிவும் இடுக்கணும் பாங்குற நீங்குமின் ;
தெய்வம் தெளியின் ; தெளிந்தோர்ப் பேணுமின் ;
பொய்யுரை அஞ்சுமின் ; புறஞ்சொற் போற்றுமின் ;
ஊனாண் துறமின் ; உயிர்க்கொலை நீங்குமின் ;
தானஞ் செய்ம்மின் ; தவம் பல தாங்குமின் ;

இளமையும் செல்வமும் யாக்கையும் நிலையா
உளநாள் வரையாது ஒல்லுவ தொழியாது
செல்லுந் தேளத்துக்கு உறுதுணை தேடுமின்''

என்று சிறந்த நீதிகளையே பிழிவாக இறுத்து
அருளிச் செய்து தமது காப்பியத்தை முடித்திருக்
கின்றார். ஆதலால் நீதிநூல்களையன்றிப், பிற காப்
பியம் முதலிய நூல்களும் நீதிகளையே தமக்கு முடி
மணியாகக் கொண்டு இலங்குகின்றன என்பது
தெளிந்து தோன்றுதல் அறியலாம். அறியவே, நீதி
நூல்களே தமிழ்மக்களின் வாழ்க்கை நோக்கமும்
போக்கும் நன்கு புலப்படுத்துவன என்பது, இவை
களிலெல்லாம் இனிது விளங்குகின்றதன்றோ?

சிறந்த தொண்டு:

இன்னும், தமிழ்நாட்டில், சென்ற ஆயிரம்
ஆண்டுகளாக நீதிநூல்கள் மேன்மேலும் எழுந்
துள்ளன. கோட்பாடு விடாமல், அவரவர் உயி
ரியற்கைகள் மாட்சிமைப் படும்படி, உலகியற்கை
யோடு ஒட்டிப், பலர்க்கும் உதவியாய்ப், புகழ்
புண்ணியங்களோடு வாழ்க்கை நடத்துவதற்கு,
நாட்டில் இடையூறுகள் தோன்றுங் காலங்களிலெல்
லாம், மக்கள் அம்மாட்சிமையான வாழ்க்கையில்
நிலைபிறழாமல் இருந்து விளங்கும் பொருட்டு நீதி
நூல்கள் அவ்வப்பொழுதும் உலகத்தில் தோன்றுவ
துண்டு. தமிழ்நாடு பிறசமயத்தவர்கள் இனத்தவர்
கள் வருகையினாலும்; பிறநாட்டு அரசர்களின் படை
யெடுப்புகளாலும் சென்ற ஆயிரம் ஆண்டுகளாக
மிகவும் இடருற்று நலிந்தமையின், இக் காலத்தில்
நீதிநூல்கள் மிகப்பலவாய் எழுந்து விளங்குதற்கும்
இயைபிருந்தது.

அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் உறுதிப் பொருள்களுள் பொருள் இன்ப வொழுக்கங்கள், அறத்தோடு பொருந்தி நிகழும் பொழுதுமட்டும் மிக்க பயன் தருவனவாயும் நலமுள்ளனவாயும் இருக்கின்றன. அறத்தோடு அவை பொருந்தாத போது அத்தகைய பொருள் இன்பவொழுக்கங்கள், மக்கள் வாழ்க்கையை இருள் சூழ்வித்துக் கெடுத்தலின், சான்றோர்களால் அவை அந்நிலையிற் பாராட்டப்படுவதில்லை. இழித்தும் பேசப்படும். ஆதலால், வாழ்க்கைக்கு மாட்சிமை தந்து அதனை விளங்க வைப்பதெல்லாம் ஒழுங்கு முறைமையாகிய அற வொழுக்கமே யல்லது வேறில்லை. இறைவன் அதனாலேயே 'அறவோன்' என்று அழைக்கப்படுகின்றனன்.

தெய்வப் பெரும் புலவராகிய திருவள்ளுவர், உலக மக்களின் நல்வாழ்க்கையை விரும்பி, அவ் வாழ்க்கை முறைகட்கான அமைப்புக்களோடு தாம் அருளிச் செய்த திருக்குறள் நூலில், நூலின் நோக்கம் இன்னது என்று பாயிரத்தின் இறுதியில் தெளிவுபடுத்த நினைந்து, 'அறன்வலி யுறுத்தல்' என ஓர் அதிகாரம் நிறுவி அதனை விளக்கிச் செல்வாராயினார். ஆதலால், நீதி நூலாசிரியர்கள் உலகுக்குச் செய்து வருகின்ற அரும்பெருந் தொண்டு அறன்வலி யுறுத்தலே என்பது இனிது தெளிந்துகொள்ளப்படும். இதனால், நம் நாட்டுச் சான்றோர்களின் நல்லெண்ணத்தையும், அருளிரக்கத்தையும், அவ்வப்போதும் அற வுணர்வுகளால் நாட்டுமக்களை நன்னிலையில் நிறுத்திப் பாதுகாத்து வந்த மெய்யன்பினையும் நீதிநூல் நிகழ்ச்சிகள் நமக்கு நன்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

'நறுந்தொகை' என்னும் இனிய நீதிநூலை இயற்றியுதவிய அதிவீரராம பாண்டியரும் இங்ஙனம் தமிழுலகுக்கு நல்லதோர் உதவி செய்திருக்கின்றனர்.

உ. அதிவீரராம பாண்டியர்

வாழ்க்கைக் குறிப்பு:

அதிவீரராம பாண்டியர் என்னும் பெயரால், இவர் பாண்டிய மன்னர் என்பது விளங்குகின்றது. 'நறுந்தொகை' என்னும் இந் நீதி நூலின் முகப்பில்,

“வெற்றி வேற்கை வீர ராமன்

கொற்கை யாளி குலசே கரன்புகல்

நற்றமிழ் தெரிந்த நறுந்தொகை தன்னால்

குற்றங் களைவோர் குறைவிலா தவரே”

என நூற்பயன் கூறுஞ் செய்யுள் ஒன்று உள்ளது, இச் செய்யுளில் வருகின்ற குறிப்பினாலும் இவர் பாண்டிய மன்னர் என்பது தெரிகின்றது. மேலும், கொற்கை பாண்டியர்க்குத் தலைநகரமாயிருந்த காலத்தில் அதனை ஆண்டவர் என்பதும், குலசேகரன் என்பது இங்கே பாண்டியர் சிலரை உணர்த்தும் ஒரு பொதுப் பெயர் என்பதும், சிறந்த தமிழ் நலத்தோடு இந்நூலை அதிவீரராமர் இயற்றியிருக்கின்றனர் என்பதும், 'நறுந்தொகை' என்பது நூலின் பெயர் என்பதும், இந்நீதி நூலைப் பயின்று தம்மிடம் குற்றம் நிகழாதபடி காத்துக்கொள்வோர் ஏதுங் குறைவில்லாத நல்ல நிலையினில் வாழ்ந்து விளங்குவர் என்பதும் இதனால் அறியப்படுகின்றன. 'வேற்றிவேற்கை' என முதற்கண் சிறப்பாக வருகின்ற அடைமொழிக் குறிப்பினால், இவர் தங் காலத்திற் பகை மன்னர்க்குத் தாழாது வெற்றியுடன் விளங்கினர் என்றும் உற்றுணரலாம். 'வெற்றிவேல்' என்னும் அடைமொழி பண்டுதொட்டே பாண்டி மன்னர்க்கு இயல்பின் உரியதாதல்,

“கொற்கையி லிருந்த வெற்றிவேற் செழியன்”

என்னுஞ் சிலப்பதிகாரத்துத் திருமொழியினாலும் பெறப்படும்.

இனித், தென்காசியிலும் திருக்குற்றாலம் முதலிய திருப்பதிகளிலும் அதிவீரராமரைப் பற்றிக் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களின் குறிப்புக்களிலிருந்து, ¹ இவர் தென்காசியில் வீற்றிருந்து வாழ்க்கை நடத்தினவரென்பதும், ² அங்கே ‘குலசேகர முடையா ராலயம்’ என ஒரு திருக்கோயிலும் எடுப்பித்தார் என்பதும், இவர்காலம் கி. பி. 1564 முதல் 1604 வரையில் ஆகும் என்பதும் விளங்குகின்றன. ³ விசயநகரத் தரசனுக்காக நாயக்கர் மதுரையைக் கைப்பற்றியது கி. பி. 1559 இல் என்று தெரிதலின், அதிவீரராம பாண்டியர் தங்காலத்தில் ஒரு குறுநில மன்னராகவே இருந்து வாழ்ந்திருக்க வேண்டுமென்பதுத் தெரிகின்றது.

‘நறுந்தொகை’ என்னும் இந் நீதிநூலேயன்றி, இவ்வாசிரியர் ‘நைடதம்’ ‘கூர்மபுராணம்’ ‘காசிகாண்டம்’ முதலிய செந்தமிழ்ச் செறிவுடைய காப்பியங்களும், பிறவும் இயற்றியிருத்தலின், இவர் சிறந்த செந்தமிழ்ப் புலமையுடையவர் என்பதும், செந்தமிழ்ப் புலமையோடு வடமொழிப் பயிற்சியும் சமயஞானமும் உடையவர் என்பதும் விளங்குகின்றன. இவற்றுள் ‘நைடதம்’ என்னும் நூல் இவர்க்குச் சிறந்த புகழினை அளித்திருக்கின்றது. ‘நைடதம் புலவர்க்கு ஓளடதம்’ என்று கூறுப. இவர்தம் மனைவியாரும், பொருந்திய

1. Epigraphica Indica Vol. VII Page 17.

2. Travancore Archaeological Series Vol I Ins. No. VII Page 50.

3. Sewell's list of Antiquities II Page 200.

தமிழ்ப் புலமை யுடையவர் என்று இவரது வரலாறு கூறும் நூல்கள் அறிவிக்கின்றன.

இங்ஙனம் அதிவீரராம பாண்டியர் செந்தமிழ்ப் புலமையும், சிவ அன்பும், அரசத் திருவும், நற்றுணை வாழ்வும் ஒருங்கு வாய்ந்து, நூலியல் உலகியல் என்னும் இருதிறத்திலும் நெருங்கிப் பழகிய தெளிந்த அறிஞராய்த் தோற்றுதலின், இவர் உலகுக்கு நீதி கூறும் வாய்ப்புடையரேயாவார். இதனாலும் நூலுள்ளும் நலங்கள் பல வாய்ந்திருத்தலாலும் இவர் இயற்றிய நறுந்தொகை என்னும் நீதிநூல், பலராலும் போற்றிப் பாராட்டப் பெறுவதாயிற்று. சிறுவர்களுக்கென்று இவர் இயற்றியிருக்கும் நல்லெண்ணமும் நினைந்து மகிழ்தற்குரியதாகும். 'நறுந்தொகை' என்னும் இந் நூலின் பெயரில், 'தொகை' என்பது, 'தொகுக்கப் பட்ட நீதிகள்' என்றும், 'நறு' என்னும் அடை மொழி, 'அந் நீதிகள் நல்லவை' என்றும், பொருள் தந்து நின்றலால், இவர், முன்னோர் நூல்களிலிருந்தும் உலகியலிலிருந்தும் அவற்றின் பிழிவாக நல்ல நீதி களைத் திரட்டி இச் சுருக்க நூலாக உலகுக்கு வழங்கியிருக்கின்றனர் என்பது அறிந்துகொள்ளப் படும்.

கொள்கையும் நடையும்:

இனி, நூலில் வருங் குறிப்புக் கொண்டும் அதிவீர ராமரைப் பற்றி அறியவேண்டிய உண்மைகள் சில உள்ளன. நறுந்தொகையிற் பெரும்பாலும் இவர் அறிவுறுத்த விரும்பும் நீதிகள் உலகியலைப் பற்றினவையேயாகும். கல்வி, செல்வம், நட்பு, உலகில் அவரவர்க்கும் உரிய ஒழுக்கம் என்பனவே பெரிது

பேசப்படுகின்றன. இவற்றில், அரசியலைப் பற்றிய நினைவுகள் உவமை முகமாகவும் பிறவாற்றாலும் ஆசிரியர்க்கு அடிக்கடி தோன்றுகின்றன.

சிறப்பாகக் கல்விக்கும் ஒழுங்குக்குமே இவர் முதன்மை கொடுக்கின்றனர். நூலின் முதலில், 'கல்விக்கழகு கசடற மொழிதல்' எனக் கல்வியைப் பற்றியே துவங்கி, நூலின் இறுதியில் "வழியே ஏகுக வழியே மீளுக" என ஒழுங்கைப் பற்றியே முடித்துக் கூறியிருப்பதிலிருந்தும் இவ்வுண்மையை அறிந்துகொள்ளலாம். எழுத்து அறிவித்த ஆசிரியனை மாணாக்கர் இறைவனாகக் கருதி வழிபடுதல் வேண்டும் என்பதும் இவரது கருத்தாகும். நறுந்தொகையில், செல்வத்தின் நிலையாமையையும் அதனாற் பிறர்க்குப் பொருள் உதவி செய்தலையும் பற்றி இவர் கூறுகின்றனரே யல்லாமல், பொருள் ஈட்டுக என அனைவர்க்கும் பொதுநீதியாக இவர் அறிவுறுத்தவில்லை. ஆனால், 'கல்வியைக் கற்க' எனவும், 'அறிவுடையனாகுக' எனவும் அனைவர்க்கும் பொதுவாக இவர் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார். "அறிவு அகத்தில்லாக் கொச்சை மக்களைப் பெறுதலின் அக் குடி எச்சம் அற்று ஏமாந்திருக்கை நன்று" என மிகவும் இவர் வற்புறுத்திச் சொல்வதிலிருந்தும் இவ்வுண்மை அறிந்து கொள்ளப்படும். உலகத்தில் மக்கள் தம் குல இயற்கையாலோ பிற செயற்கையாலோ தாம் தாம் மேற்கொண்ட தொழிலை ஒழுங்காக நடத்தி நலம்பெற வேண்டும் என்பது இவர் நினைவாக இருக்கின்றது.

இங்ஙனம் 'நறுந்தொகை' என்னும் நீதிநூலில் இவர் கல்வியும் அறமுமே மிகுதியும் வலியுறுத்திக்

கூறி உலக வாழ்க்கையை ஒழுங்கு செய்யுங் கருத் துடையவராயிருத்தல் தெரிதலின், உலகத்தில் செவ்வையாக வாழ்க்கை நடத்தல் வேண்டும் என்று எண்ணியிருந்த இவரது மனவியல்பும், கல்வியிலும் நேர்மையிலும் இவர் மேற்கொண்டிருந்த அளவுபடாத வேட்கையும், நாகரிக வாழ்க்கைக்குக் கல்வியும் ஒழுங்குமே முதன்மையானவை என்று இவர் தெரிந்து கருதியிருந்த மெய்ந் நடையும் நமக்குத் தெளிவாக விளங்குகின்றன.

அரச குலத்தில் தோன்றி அரசராய்ச் செங்கோல் ஓச்சி வந்த இவர், அவ்வரச இன்பத்திலேயே தேக்குறாமல், தம் அரசம் செல்வமும் நிதியும் மாடமும் மங்கல வாழ்வும் அன்றைப் பகலே அழியினும் அழியும் எனத் தெரிந்து, கல்வியையே அழியாத பொருளாக விரும்பிக் கலைவல்ல புலவர்களோடு அளவளாவி வாழ்ந்து, தமது குலத்துக்கேற்பத் தாம் மேற்கொண்ட அரசியல் முறையை நேர்மை வழுவாது நடத்தித், தம் வாழ்க்கை முழுமையுங் கல்வியும் கலைவல்லோர் நட்பும் நேர்மையுமே அடர்ந்து விளங்கும் படி வாழ்ந்து திகழ்ந்தமை பெரிதும் பாராட்டுதற் குரியதாகும்.

‘மன்னவர்க்குச் செங்கோன் முறைமையே அழகு’ என்று நூலின் முற்பகுதியில் வருகின்றது. நூலின் இடையில், ‘கொடுங்கோல் மன்னர் வாழும் நாட்டினும் கடும்புலி வாழும் காடு நன்று’ என வற்புறுத்திக் கூறப்படுகின்றது. நூலின் இறுதியில், ‘தமது மெய் வழக்கில் அறம் இழந்துபோன மக்கள் மனமுற மறுகி நின்று அழுதகண்ணீர் அரசனுக்கு வழிவழி ஈர்வதோர் வாளாகும்’ என உருக்கமாக எடுத்துக் காட்டப்படு

கின்றது. இங்ஙனம் நறுந்தொகையில், முதலிலும் இடையிலும் இறுதியிலும் செங்கோன் முறைமையைப்பற்றி இவர் கூறியிருக்கும் நேர்மையான வற்புறுத்தலுரைகளாலும் உருக்க மொழிகளாலும் இவரது அரசியலின் நேர்மை நமக்குத் திட்டமாக விளங்குகின்றது.

இன்னும், இவர் தமது காலத்தில், கல்வி யறிவு ஒழுக்கங்களிற் சிறந்த சான்றோர்கள்பால் மிக்க மதிப்புவைத்து அவரைத் தமது நாட்டின்கண் இருத்திப் போற்றி வந்தனர் என்னுங் குறிப்பும்,

“சான்றோர் இல்லாத் தொல்பதி இருத்தவின்
தேன்தேர் குறவர் தேயம் நன்றே”

என்று சான்றோர் இல்லாத பதியினை வெறுத்துக் கூறுவதிலிருந்து தெற்றெனத் துணியலாம். பண்டைக் காலத்துத் தமிழரசர்களின் வழிவழி மரபின ராதலாலும், தாம் கல்வி வல்ல அரசராகவின் ‘பெரியாரைத் துணைக்கோடல்’ முதலிய அரச முறைமைகளை நன்கறிந்து ஒழுகுதற்குரியராதலாலும், சிறந்த காப்பியங்களை இயற்றி அறிவொழுக்க நலன்களிற் சுவை பெருக்கி உணர்வு பழுத்தவராதலாலும், இவர் தமது வாழ்க்கையிற் சான்றோரை விரும்பியிருந்தமை தெற்றமேயாம்.

மேலும், உழவு தொழிலிலும் அதன் விளை யுளிலும் அதிவீரராமர் மிக்க கருத்துடையவராய்க் குடிகளை வளமுறச் செழுமைசெய்து நாடு காத்தலிலும் ஊக்கமுடையவரென்பது, நறுந்தொகையில் வருகின்ற ஒரு சிறந்த குறிப்பிலிருந்து உற்றுணரலாம். ‘உடைமையும் வறுமையும் ஒரு வழி நில்லா’ எனக் கூறத் துவங்கி, ‘நகரம் பாழாதலுமுண்டு; பாழ்பட்ட அந்த

இடமே மீண்டும் நகரமாதலும் உண்டு என்று விளக்கி வருகின்ற இடத்தில்,

“பெற்றமும் கழுதையும் மேய்ந்த அப்பாழ்
பொற்றொடி மகளிரும் மைந்தரும் கூடி
நெற்பொலி நெடுநகர் ஆயினும் ஆகும்”

என்று இவர் அறிவுறுத்துகின்றனர். இதன்கண் மிகவும் வளமான பெரிய நகரம் என்பதற்கு ‘நெடுநகர்’ எனக் கூறியவர், அத்தனை பெரிய நகரத்திற்கு மதிலும் கொடியும் முதலிய பிற பெருமைகளை யெல்லாம் சிறப்பாகக் கூறுது, ‘நெல் வளத்தால் விளங்கும் நெடுநகர்’ என்னும் பொருளில் ‘நெற்பொலி நெடுநகர்’ என, விளையுட் சிறப்பினைக் கருத்தாக நினைவு கூர்ந்து அடைமொழி புணர்த்துக் கூறியிருப்பதிலிருந்து இவ்வுண்மை நன்கு விளங்குகின்றது; பொற்றொடி மகளிரும் மைந்தரும் கூடிச் செய்யத்தக்க சிறந்த தொழில் அவ்வுழவு தொழிலே என்பதும் இதனுள் விளங்குதல் அறியலாம்.

புலமைச் சிறப்பு :

இனி, அதிவீரராமரின் புலமைத் திறனும் வியக்கத் தக்கவாறு அமைந்துள்ளமை மிக்க இன்பத் தருவதாயிருக்கின்றது. சங்ககால நூல்களும், தமது காலம் வரையில் எழுந்த பிற்கால நூல்களும், அதிவீரராமர் நன்கு பயின்று செந்தமிழ்ப் புலமை நிரம்பியவராவர். இவர் இயற்றிய நறுந்தொகைநூல், சிறுவர்களைக் கருதி எழுந்ததேயாயினும், அது தமிழின் செறிவும், சுவையும், நலனும் அழகுற வாய்ந்திருக்கின்றது. ஓசை, வளம் பெற்றுள்ளது. நடை, பெருமிதம் வாய்ந்து செல்கின்றது. கருத்துக்கள் அதிவீரராமரின் அரசவீறு தோன்ற உரைக்கப்படுகின்றன. தகாதாரை

அஞ்சாது இவர் பதர் என்பர். இவை போல்வன வெல்லாம் இவ்வாசிரியரின் தமிழ்க்கு மிக்க மிடுக்கேற்றியுள்ளன. தமிழ் வளம் நன்கமைந்துள்ள இந்நூலை ஒப்பவே, இவருடைய 'நைடதம்' முதலிய பிற நூல்களும் பல்வகைப் பொருட் செறிவும் மொழிச் செறிவும் இணைந்து பீடுநடை கொண்டுள்ளன. இவற்றால், இவ்வாசிரியரது தமிழ்ப் புலமையின் மாட்சி நன்கு விளங்குகின்றது.

இவ்வாசிரியரின் புலமைச் செழுமைக்கு 'நறுந்தொகை' என்னும் இச் சிறிய அரிய நூலிலேயே விளக்கமான நல்லடையாளம் ஒன்று, மிதந்து தெரிகின்றது. புலமை பெருகிய இவரது உள்ளம் ஏதேனும் ஒன்றை நினைந்தால் அஃது, உடனே சுரந்து சுரந்து பொங்கி, மேல் விரிந்து அகன்று, மிகப் பரவலாகப் பெருகியோடும் பெருஞ் செழுமையுடையதாய் இருக்கின்றது. அதனை, இவர் இந்நூலின் கண் வளமுற வழங்கியிருக்கின்ற அடுக்கடுக்கான நிறைந்த உவமைகளிலிருந்தே எளிதின் அறிந்து கொள்ளலாம். 'பொருள்கள் தம் இயல்புமாறா' என்று ஒரு கருத்தை விளக்குதற்குக் காட்டுக்கள் கூறப் புகுந்தவர்,

அடினும் ஆவின்பால் தன்சுவை குன்றது

சுடினும் செம்பொன் தன்ஒளி கெடாது

அரைக்கினும் சந்தனம் தன்மணம் அறுது

புகைக்கினும் காரகில் பொல்லாங்கு கமழாது

கலக்கினும் தண்கடல் சேரா காது

அடினும் பால்பெய்து கைப்பறுது பேய்ச்சுரைக்காய்

ஊட்டினும் பல்விரை உள்ளிகமழாதே

எனப் பல காட்டுக்களை மழைபோல நிறையப் பெய்து கொண்டு செல்கின்றார். அதில் இவர்க்கு ஏதும் தட்டுத் தடங்கல் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இங்ஙனமே வேறொன்றுக்கு உவமை கூறத் தொடங்கியவர்,

யானைக் கில்லை தானமும் தருமமும்
 பூனைக் கில்லை தவமும் தயையும்
 சிதலைக் கில்லை செல்வமும் செருக்கும்
 முதலைக் கில்லை நீத்தும் நிலையும்

என அடுக்கிக்கொண்டே போகின்றார். கருத்துக்
 களிலும் ஆசிரியர் இப் பெருமை உடையவரே.

பெரியோ ரெல்லாம் பெரியரு மல்லர்
 சிறியோ ரெல்லாம் சிறியரு மல்லர்
 பெற்றோ ரெல்லாம் பிள்ளைக ளல்லர்
 உற்றோ ரெல்லாம் உறவின ரல்லர்
 கொண்டோ ரெல்லாம் பெண்டிரு மல்லர்

என வெள்ளம்போல் இவர்க்குக் கருத்துக்கள் பெருகி
 வருகின்றன. இவரது புலமையில் வறுமையில்லை.
 செல்வத்திற் செழிப்புடையரான இவர், புலமையிலும்
 இங்ஙனம் பெருஞ் செழுமையுடையராய், நினைத்தால்
 வற்றாது வழங்கும் நீரரா யிருக்கின்றனர்.

சில உவமைகள் கூறிப் பல கருத்துக்களை அடுக்கிப்
 பொழிதலும், பல உவமைகளை அடுக்கிப் பொழிந்து சில
 கருத்துக்களை விளக்குதலும், இரண்டொரு முடிபு
 களைக் காட்டும்பொருட்டு அடுக்கடுக்காக எடுத்துக்
 காட்டுக்கள் குவித்தலும், நீதிகளைக் கூறும்போதே
 அவற்றிற்குரிய ஏதுக்களையும் நிறையப் பெய்தலும்,
 ஒரு நீதியினை ஒரு வாய்பாட்டாற் கூறத்தொடங்கி
 அவ் வாய்பாட்டில் வந்து பொருந்துதற்குரிய பிற
 நீதிகளையும் ஏராளமாகத் தொடுத்துக் கூறுதலும்,
 கருத்துக்களை உடம்பாட்டாற் கூறுமிடத்தும்
 அவற்றை மறித்து எதிர்மறையாற் கூறுமிடத்தும்
 வெள்ளம்போலப் பலப்பல ஒழுக்கிச் செல்லுதலும்,
 பிறவும் நறுந்தொகையிற் பிரிவு பிரிவாக வளங்
 கொழித்து வருதலின், அதிவீரராமரின் புலமைச்

செழுமை பெரிதும் வியக்கத் தக்கதாகத் தோற்று
கின்றது. இவ்வாசிரியரது புலமையில் இது தனிப்
பெருஞ் சிறப்பென்று கருதப்படும்.

‘இல்லோர் இரப்பது இயல்பே அதனால், இரந்
தோர்க்கு ஈவது உடையோர் கடனே’ என இரண்
டொரு கருத்துக்களை முடித்துக் காட்ட எண்ணியவர்,
‘உடைமையும் வறுமையும் ஒருவழி நில்லா’ என
அதற்கோர் ஏதுவினைத் தலைப்பெய்து தோற்றுவாய்
செய்துகொண்டு, அவ்வேதுவினை வலியுறுத்தற்
பொருட்டு,

“குடைநிழ் விருந்து குஞ்சரம் ஊர்ந்தோர்
நடைமெலிந் தோரூர் நண்ணினும் நண்ணுவர்”

“சிறப்பும் செல்வமும் பெருமையும் உடையோர்
அறக்கூழ்ச் சாலை அடையினும் அடைவர்”

“அறத்திடு பிச்சை கூவி யிரப்போர்
அரசோ டிருந்தர சாளினும் ஆளுவர்”

“குன்றத் தனைஇரு நிதியைப் படைத்தோர்
அன்றைப் பகலே அழியினும் அழிவர்”

“எழுநிலை மாடம் கால்சாய்ந் துக்குக்
கழுதை மேய்பாழ் ஆயினும் ஆகும்”

“பெற்றமும் கழுதையும் மேய்ந்த அப்பாழ்
பொற்றொடி மகளிரும் மைந்தரும் கூடி
நெற்பொலி நெடுநக ராயினும் ஆகும்”

“மணவணி யணிந்த மகளி ராங்கே
பிணவணி அணிந்துதங் கொழுநரைத் தழீஇ
உடுத்த ஆடை கோடி யாக
முடித்த கூந்தல் விரிப்பினும் விரிப்பர்”

என ஏராளமான எடுத்துக்காட்டுக்களை அடுக்கிக்
காட்டி, முடிவில்,

“ நல்ல ஞாலமும் வானமும் பெறினும்
எல்லா மில்லை இல்இல் லோர்க்கே”

என இவற்றின் முடிந்த முடிபாகத் தாம் அறிவுறுத்து
தற்கு எடுத்துக்கொண்ட ஓர் அரும் பெறல் நீதியினை
உருவி நிறுத்துதல் ஒரு பெரும் புலமை விருந்தாய்ச்
செழுமை தோன்றி விளங்குகின்றது.

எடுத்துக்காட்டிய இப் பகுதியிலேயே, நீதி,
கருத்து, மேற்கோள், ஏது, எடுத்துக்காட்டு முதலிய
நூன்முறைகள் நன்கு விளங்குதலோடு, உவமங்கள்,
பொருள்கள், உடன்பாட்டு எதிர்மறைகளாகிய முறைகள்
முதலியனவும் வளமாக வந்திருக்கின்றன.

“ காலையும் மாலையும் நான்மறை யோதா
அந்தண ரென்போ ரனைவரும் பதரே”

என ஒரு நீதியினை ஒரு வாய்பாட்டாற் கூற அவ்
வாய்பாட்டு முறையிலேயே, பதரெனக் கழித்து
ஒதுக்குதற்குரியார் பலரையும் ஒரு சேர நிறையத்
தொகுத்துக் காட்டினர். ‘விலைமகட் கழகு தன் மேனி
மினுக்குதல்’ என ஒன்றை உவமமாகக் கருத்திற்
கொண்டு,

“ கல்விக் கழகு கசடற மொழிதல்”

என்பது முதலாக,

“ வறியவர்க் கழகு வறுமையிற் செம்மை”

என்பது ஈறாக ‘அழகு’ என்னும் வாய்பாட்டில் பதி
னான்கு நீதிகளை ஒருங்கு பொழிந்து தள்ளினர்.

வளம் பெருகிய இப் பேராற்றல் இவர்க்குக்
கம்பரைப்போல் நிறைய அமைந்திருக்கின்றது என்று
துணியலாம். கம்பர் ஓரிடத்தில் (கம்பராமா. உண்

டாட்டுப்படலம்) நிலவின் பொழிவினைப்பற்றி விளக்குகின்றவர்,

“ வெண்ணிற நறைநிறை வெள்ள மென்னவும்,
பண்ணிறஞ் செறிந்திடை பரந்த தென்னவும்,
உண்ணிறை காமமிக் கொழுகிற் நென்னவும்,
தண்ணிறை நெடுநிலாத் தழைத்த தெங்குமே,”

“ கலந்தவர்க் கினியதோர் கள்ளு மாய்ப், பிரிந்
துலந்தவர்க் குயிர்கடும் விடமுமாய், உடன்
புலந்தவர்க் குதவிசெய் புதிய தூதுமாய்
மலர்ந்தது நெடுநிலா மதனன் வேண்டவே,”

“ ஆறெலாம் கங்கையே யாய்; ஆழிதாம்
கூறுபாற் கடலையே யொத்த; குன்றெலாம்
ஈறிலான் கயிலையே இயைந்த; என்னினி
வேறியாம் புகல்வது நிலவின் வீக்கமே,”

எதைத் தமக்கு அலையலையாக எதிர்த்தெதிர்த்து வருங்
கருத்துக்களை வளம் மிக அடுக்கி அடுக்கிச் செல்லுதல்
இங்கு நினைவுகூரற்குரியது. கம்பர்க்கு அமைந்த இவ்
வளம் அதிவீரராமர்க்கும் செழித்திருந்ததனாலேதான்,
அவரியற்றிய நடைதத்தின் முதற்பகுதி மிகவும் விரி
வாகப் பெருக்கெடுத்து வீறியோடி யிருக்கின்றது.
அதனை அவர் தம் புலமைச் செழுமையின் அடையாள
மாகவே வைத்து அறிந்து இன்புறுதல் நன்று.

அதிவீரராமர்க்கு அமைந்த இச் செழுமைக்குக்
காரணம் அவரது இயற்கை அறிவாற்றலேயாகும்.
அதற்கு அவரது விரிந்த நூற்பயிற்சிகளும் அடரத்
துணைசெய்துள்ளன. ‘நறுந்தொகை’ என்று தொகுதி
யென்னும் பொருளில் வரும் பெயரமைப்பே, ‘பல
நூல்களிவிருந்துந் தொகுக்கப்பட்டவை’ என்னுங்
கருத்தினைப் புலப்படுத்தி, ஆசிரியரின் நூற்பயிற்சிக்

குச் சான்றாய் உள்ளது. அல்லாமலும், 'நறுந்தொகை' நூலில் இடையே அங்கங்கும் வந்து விளங்கி யிருக்கின்ற பொருளமைப்பு, சொல்லமைப்பு முதலியவைகளும், மேலுண்மைக்குத் தக்க எடுத்துக் காட்டுகளாய் நின்று மின்னிக்கொண்டிருக்கின்றன.

நூலாராய்ச்சி:

ஆசிரியர் தொல்காப்பியர், வேளாண் மாந்தரின் தொழில் முறைமைபற்றி நுவலுமிடத்தில்,

“வேளாண் மாந்தர்க்கு உழுதுந் அல்லது
இல்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி”

என ஒரு நூற்பா உரைத்து, வேளாண் மக்கட்கு உழுதூண் ஒன்றே கடமையாவது என வரையறுத்துத் தமது தொல்காப்பியத்திற் கூறியிருக்கின்றனர். அதிவீரராமரும் அக் கருத்தையே அம் மக்கட்கு இலக்கணமாக அமைத்து,

“உழவர்க் கழகிங் குழுதுந் விரும்பல்”

எனத் தமது நறுந்தொகையில் வரம்பு தோன்ற ஒரு தொடர் இயற்றியிருக்கின்றனர்.

ஆசிரியர் திருவள்ளுவர், கொடுங்கோன் மன்னரைப் பற்றிக் கூறுமிடத்தில், அம்மன்னர் முறை செய்யாமையாற், குடிகள் அல்லற்பட்டு ஆற்றாது அமுதகண்ணீர், முடிவில் அம் மன்னரின் செல்வத்தைத் தேய்க்குங் கருவியாதல் தெரித்து,

“அல்லற்பட் டாற்றா நழுதகண் னீரன்றே
செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை”

என ஒரு திருக்குறள் அருளிச்செய்திருக்கின்றனர். இத் திருக்குறட் கருத்தை அதிவீரராம பாண்டியர் தெளிவாக விரித்து விளக்கி,

“ இருவர்தம் சொல்லையும் எழுதரங் கேட்டே
இருவரும் பொருந்த உரையா ராயின்
மனுமுறை நெறியின் வழக்கிழந் தவர்தாம்
மனமுற மறுகிநின் றழுத கண்ணீர்
முறையுறத் தேவர் மூவர் காக்கினும்
வழிவழி ஈர்வதோர் வாளா கும்மே ”

எனத் தமது நறுந்தொகையில் நன்கு எடுத்துக் காட்டினர்.

இங்ஙனமே, எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஒன்றான புறநானூறு முதலிய உயர்ந்த நூல்களின் மாட்சிமையான கருத்துக்களும் சொல்லமைப்புக்களும், நறுந்தொகை என்னும் இச் சுருக்க நூலுள் வல்லமையாக முடித்து விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. புறநானூற்றில் ஓரிடத்தில்,

“ உலகுபுகத் திறந்த வாயில்
பலரோ டுண்டல் மரீஇ யோனே ”

என உண்டலின் சிறப்பு, விருந்தினர் பலரோடு இருந்து ஒருங்கு உண்ணுதலே யென்பது நிறுவி யுரைக்கப் படுகின்றது.

“ உண்டிக் கழகு விருந்தோ டுண்டல் ”

என நறுந்தொகையில் இக் கருத்து அவ்வாறே இலக்கணப்படுத்தி உரைக்கப்பட்டுள்ளது. முற்பகுதியிற் ‘பலரோ டுண்டல்’ என வந்ததற்கு ‘விருந்தோ டுண்டல்’ என்னும் இப் பிற்பகுதி ஓர் உரை வகுத்தாற்போலவே விளங்க வந்துள்ளமை அறிந்து இன்புறம் பாலதாகும்.

இனிக் கல்வியைப் பற்றிக் கூறுகின்ற வேறொரு புறநானூற்றுச் செய்யுள்,

“ உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்
 பிற்பிறைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே;
 பிறப்போ ரன்ன உடன்வயிற் றுள்ளும்
 சிறப்பின் பாலால் தாயும் மனந்திரியும்;
 ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்
 மூத்தோன் வருக என்னுது, அவருள்
 அறிவுடையோ று அரகஞ் செல்லும்;
 வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளும்
 கீழ்ப்பா லொருவன் கற்பின்
 மேற்பா லொருவனும் அவன்கட் படுமே”

என வருகின்றது. கற்றவர்க்கு உலகத்தில் உண்டாகுஞ் சிறப்புக்களில் நேர்முகமாகக் காணக்கூடிய சிலவற்றை இச் செய்யுள் தொகுப்பாக எடுத்துக்காட்டி, அதனார் ‘கற்றல் நன்றே’ எனக் கற்றலின் முதன்மையை வற்புறுத்திக் கூறுகின்றது. பாண்டியன் ஆரியப் படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் கல்வியைப் பற்றிப் பாடிய இச் செய்யுள் பாண்டியன் அதிவீரராமனின் உள்ளத்தை நன்கு பிணித்திருக்கின்றது. நறுந்தொகையும் உலகியலே பெரிது தழுவிச் செல்லும் நூலாதலின், நேரிற் காணுங் கற்றோர் சிறப்புக்களையே தொகுத்துரைக்கும் இப் புறநானூற்றுச் செய்யுள் அதிவீரராமர்க்குக் கல்வியைப்பற்றிய கருத்திற் பெருவிருந்தாய் அமைந்துவிட்டது. நறுந்தொகையிற் கல்வியைப் பற்றிக் கூற நேர்ந்த பகுதியில், இச் செய்யுட் கருத்துக்களை மட்டுமே எடுத்து, ஒவ்வொரு கருத்துக்கும் ஒவ்வொரு தனி ரீதி வகுத்து, இதற்கு ஓர் உரை விளக்கம் போல,

“கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே

பிச்சை புகினும் கற்கை நன்றே”

- “ கல்லா பொருவன் குலநலம் பேசுதல்
நெல்லினுட் பிறந்த பதரா கும்மே ”
- “ நார்பார் குலத்தின் மேற்பா பொருவன்
கற்றில னாயிற் கீழிருப் பவனே ”
- “ எக்குடிப் பிறப்பிலும் யாவரே யாயினும்
அக்குடியிற் கற்றோரை மேல்வரு கென்பர் ”
- “ அறிவுடை யோருவனை அரசனும் விரும்பும் ”
- “ அச்சமுள் ளடக்கி அறிவகத் தில்லாக்
கொச்சு மக்களைப் பெறுதலின் அக்குடி
எச்சமற் றேமாந் திருக்கை நன்றே ”

என விடாது கூறி அவ்வளவோடு கல்வியைப்பற்றிய பகுதியை அதிவீரராமர் முடித்துவிட்டார். கல்வியைப்பற்றி இன்னும் எத்தனையோ கருத்துக்களைக் கூறலாமாயினும், மேற்காட்டிய புறநானூற்றுச் செய்யுளின் கருத்துக்களை மட்டுமே இவர் விதந்து விளக்கிச் சென்றிருப்பது இவை தம்முள் ஒற்றுமை தோற்றிப் பெரிதும் வியத்தற்குரியதாய் விளங்குகின்றது. ‘சிறப்பின் பாலால் தாயும் மனந்திரியும்’ என மேற்செய்யுளில் வந்த கருத்தை அதிவீரராமர், ‘அச்சமுள் ளடக்கி அறிவகத் தில்லாக் கொச்சை மக்களைப் பெறுதலின்’ என்னும் பகுதியில் எதிர்மறை வகையால் விளக்கி விரித்திருக்கின்றனர். பிறப்போரன்ன ஒரு வயிற்று மக்களுள்ளும் அறிவகத் தில்லாக் கொச்சை மக்கள்பால் தாய் மனங்கொள்ளாமற் போதற்கு, அதிவீரராமர் இதன்கண் பொருத்தமாகக் காரணங் காட்டினார்.

இனி, நிலையாமையைப் பற்றிக் கூறநேர்ந்த இடத்தில் நாலடியார் என்னும் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்

“ மன்றங் கறங்க மணப்பறை யாயின
அன்றவர்க் காங்கே பிணப்பறையாய்ப்—பின்றை
ஒலித்தலும் உண்டாம் ”

என்று ஒரு செய்யுள் வெளியிடுகின்றது. நறுந்தொகை யில் இக் கருத்து,

“ மணவணி யணிந்த மகளி ராங்கே
பிணவணி யணிந்துதங் கொழுநரைத் தழீஇ
உடுத்த ஆடை கோடி யாக
முடித்த கூந்தல் விரிப்பினும் விரிப்பர் ”

எனப் பின்னும் உருக்கந் தோன்ற எடுத்து விளக்கப் படுகின்றது. இதுவும், முற்செய்யுளுக்கு ஓர் உரை விளக்கம்போ விருத்தலை அறிந்துகொள்ளலாம்.

அதிவீரராமரின் புலமை இங்ஙனம் ஆற்றலும் அகலமும் வாய்ந்ததாயிருத்தலோடு, ஆழமும் நளின மும் வாய்ந்து திகழ்தலையும் அறிந்து இன்புறுதல் வேண்டும்.

“ நல்ல ஞாலமும் வானமும் பெறினும்
எல்லா மில்லை இல்லில் லோர்க்கே ”

என நறுந்தொகையில் வருகின்ற ஓர் அரிய நன் மொழியே, புலமையின் நுட்பத்துக்கும் இனிமைக்கும் போதிய எடுத்துக் காட்டாகும். இவ்வறிவுரையில், உலகவாழ்க்கையின் பிழிசாறே, தெளிய வடித்திறக்கித் தீஞ்சுவைத் திரளாகத் திரட்டப்பட்டிருக்கின்றது. மொழித்திறத்தில் இப் பகுதி ஏனை அடிகளையொப்பத் தமிழின் செறிவு பெருததாயிருப்பினும், இது, தமிழின் வல்லமைப்பாடு உடையதாய் ஒழுக்கம் பெற்றிருக்கின்றது. ஆனால், கருத்தின் பிழிவிலோ, மிக்க ஒப்பமும் நுட்பமும் வாய்ந்து மாட்சியுற்றுத் திகழ்கின்றது.

“ இல்லதென் இல்லவள் மாண்பானால் ? உள்ளதென்
இல்லவள் மாணக் கடை ? ”

எனத் திருவள்ளுவர் திருமொழியிலும் இக் கருத்துப்
பெறப்படுமாயினும், அத் திருக்குறட்கும் ஒரு விளக்கங்
கூறுவதுபோல இந் நறுந்தொகை மொழி அமைந்
துள்ளது. ‘ இல்லதென் ’ ‘ உள்ளதென் ’ எனப் பெரு
நாவலர் வினவியிருக்குங் கருத்துக்களுக்குத் தக்க
விடையளிப்பது போலவே, ‘ நல்ல ஞாலமும் வானமும்
பெறினும் எல்லாம் இல்லை ’ என இதன்கண் விரித்து
விளக்கப்படுவது எவ்வளவு பயனுடையதாயிருக்
கின்றது ! எவ்வளவு உண்மை வாய்ந்ததாயிருக்
கின்றது ! இல்லவள் இல்லாதபோது, விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தல் வாயாமையால், இருந்தோம்பி
இல்லவாழ்வதெல்லாம் இல்லாமற் போதலின், நறுந்
தொகையாசிரியர் ‘ எல்லாம் இல்லை ’ எனப் பலவும்
அகப்படுத்திக் கூறியது, மிக்க நளினமும் நுட்பமுங்
கொண்டு திகழ்கின்றது.

தமிழ்ச் சுவை :

இனி, நறுந்தொகை நூலின் நடை நலனும்,
தொடை வளனும், தமிழழகும், இன்னோசையும்,
பயிற்சொறுந் தெவிட்டாதனவேயாம். நூல் முழுமை
யும் இச்சுவை எதிர்ந்து திகழ்கின்றது. எடுத்துக்
காட்டுக்கு, இரண்டொரு சுவையமிழ்தினை இங்கே
காணலாம்.

“ தேம்படு பனையின் நிரல்பழத் தொருவிதை
வானுற ஓங்கி வளம்பெற வளரினும்
ஒருவர்க் கிருக்க நிழலா காதே ”

“ தெள்ளிய ஆலின் சிறுபழத் தொருவிதை
தெண்ணீர்க் கயத்துச் சிறுமீன் சிணையினும்

அ. அ.—3

நுண்ணிதே யாயினும் அண்ணல் யானே
அணிதேர் புரவி ஆட்பெரும் படையொடு
மன்னர்க் கிருக்க நிழலா கும்மே”

என்னும் இவ்வடிகள், அதிவீரராமரின் உள்ளம் தமிழ்ச் சுவையுள் எவ்வளவு அடர ஊறிச் செறிவும் வளமும் ஆற்றலும் பெற்றுக் கொழுந்தோடி யிருக்கின்ற தென்பதை நமக்கு இனிது புலப்படுத்துகின்றன. அதிவீரராமரின் உள்ளம் தமிழ் பழுத்த உள்ளம் என்பதற் சற்றும் ஐயமில்லை. இன்னோசை, நலங்கனிந்த இத்தனைத் தமிழ்வளம் பிற்கால நீதி நூலாசிரியர்களில் குமர குருபர்க்கு எடுப்பாக அமைந்துள்ளது.

“நீரிற் குமிழி யிளமை; நிறைசெல்வம்
நீரிற் சுருட்டும் நெடுந்திரைகள்;—நீரில்
எழுத்தாகும் யாக்கை; நமரங்காள்! என்னே
வழுத்தாத தெம்பிரான் மன்று”

என்னுங் குமரகுருபரரது நீதிநெறி விளக்கத்தின் முதற் செய்யுளே இங்கு முதலில் நினைவுக்கு வருகின்றது. நறுந்தொகையில்,

“ஒருநாட் பழகினும் பெரியோர் கேண்மை
இருநிலம் பிளக்க வேர்வீழ்க் கும்மே”

என்பதும்,

“எழிலார் முலைவரி விழியார் தந்திரம்
இயலா தனகொடு முயல்வா காதே”

என்பதும் முறையே சிறந்த தமிழ்ச் செவ்வியும் சந்த விற்பமும் வாய்ந்து அதிவீரராமரின் அழகு தமிழ்க் கிழமையைப் புலப்படுத்துதலும் அறிந்து மகிழ்தல் வேண்டும். ‘அறக்கூழ்ச்சாலை’ ‘நெற்பொலி நெடுநகர்’ ‘தறுகண் யானை’ ‘சிறுகண் மூங்கில்’ ‘புன்றலைப்

புல்வாய் ' ஆரையாம் பள்ளம் ' ' தேன்தேர் குறவர் ' என இவ்வாசிரியர் தமிழ்வளம் பொதுள அங்கங்கும், யாத்துப் பெய்திருக்குஞ் செழுவிய செந்தீத் தொடர் களும் இத் தமிழ்ப்பெருங் கிழமையை இனிது வெளிப் படுத்தும்.

இந் நூலாசிரியரின் செந்தமிழ்க் கொழுமையை நோக்க, இவர் சங்க இலக்கியங்களின் முறைபற்றி இயற்கை நலந் துறம நறுநூல்கள் சில யாத்திருப்பா ராயின், இவர் இன்னும் நனிசிறந்து விளங்கியிருப்பா ரென்று தோற்றுகின்றது. ஆனால், இவர் விளங்கிய காலத்தின் நிலை, இவர் செயலை இவ்வளவின் அமைப்ப தாயிற்று என்பது.

நூன் முறை:

அதிவீரராமர், 'நறுந்தொகைத்' தொடர்களை ஒரு நூன் முறையிலேயே அமைத்து யாத்திருக்கின்றார். முதலிற் காப்புச் செய்யுளும், பின்னர்க் குருவணக்கச் செய்யுளும், பின்பு நூற்பயன் கூறுஞ் செய்யுளும், அதனையடுத்து 'வாழிய நலனே வாழிய நலனே' என்னும் வாழ்த்தும் அமைத்து, மற்று அதன் பின்பே, ஆசிரியர் நூலைத் துவங்கியிருக்கின்றார். நூலுக்குரிய உறுப்புக்களுள் இச்சிலவற்றை முதலில் அமைத்திருத்தலாலும், இடையில் தாங் கூற விரும்பிய நீதி மொழிகளை நிரலே வகுத்தமைத்துக் கூறிப், பின்னர் இறுதியில்,

“வாய்ப்பறை யாகவும் நாக்கடிப் பாகவும்
சாற்றுவ தொன்றைப் போற்றிக் கேண்மின்”

என எடுத்து முடிவுரையாகச் சிலசொல்லி, 'இவை காண் உலகிற் கியலாமாறே' என அவர் முடித்திருத்தலாலும், நறுந்தொகையானது ஒரு நோக்கமும் முறைமையும் பற்றி நூன்முறை தழுவின இயற்றப் பட்டிருக்கின்றதென்பது தெளிவாகும்.

“சிலப்பதிகாரம்” என்னும் அரும்பெற்ற காப்பியம் இயற்றிய ஆசிரியர் இளங்கோவடிகள், தமது காப்பியத்தை இங்ஙனம் ஒரு நோக்கமும் முறைமையும் பற்றியே யாத்து, அதன் முடிவின் கண்ணும்,

“...இமையோர் இளங்கொடி
தன்திறம் உரைத்த தகைசால் நன்மொழி
தெரிவுறக் கேட்ட திருத்தகு நல்லீர்”

என எடுத்துப் 'பரிவும் இடுக்கணும் பாங்குற நீங்குமின்' என்பது முதலாக முடிவுரையாகச் சில அற

வுரைகள் இறுத்துக் கூறி, 'மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்வீர் ஈங்கென்' என்னும் வாழ்த்து மொழியோடு முடித்திருக்கின்றார்.

நூல் நோக்கம் :

இனி, ஒரு நூலியற்றும் ஆசிரியர், நூலின் இறுதியில் இங்ஙனம் சில கருத்துக்களை முடித்துக் கூறுவாராயின், அக் கருத்துக்களே முதன்மையாக அந் நூலால் அறிந்துகொள்ளுதற்குரியன என்பது தெற்றெனத் தெளியப்படும். அதிவீரராமர் நறுந்தொகையின் இறுதியில் இறுத்தும் முடித்துங் கூறும் பகுதி பின்வருமாறு :

- “வாய்ப்பறை யாகவும் நாக்கடிப் பாகவும்
சாற்றுவ தொன்றைப் போற்றிக் கேண்மின்”
- “பொய்யுடை யொருவன் சொல்வன் மையினால்
மெய்போ லும்மே மெய்போ லும்மே”
- “மெய்யுடை யொருவன் சொலமாட் டாமையாற்
பொய்போ லும்மே பொய்போ லும்மே”
- “இருவர்தம் சொல்பையும் எழுதரங் கேட்டே
இருவரும் பொருந்த உரையா ராயின்
மனுமுறை நெறியின் வழக்கிழந் தவர்தாம்
மனமுற மறுகிநின் றழுத கண்ணீர்
முறையறத் தேவர் மூவர் காக்கினும்
வழிவழி யீர்வதோர் வாளா கும்மே”
- “பழியா வருவது மொழியா தொழிவது”
- “சுழியா வருபுனல் இழியா தொழிவது”
- “துணையோ டல்லது நெடுவழி போகேல்”
- “புணை தல்லது நெடும்புன லேகேல்”
- “எழிலார் முலைவரி விழியார் தந்திரம்
இயலா தனகொடு முயல்வா காதே”

“வழியே ஏகுக வழியே மீளுக”

“இவைகாண் உலகிற் கியலா மாறே”

இந்தப் பகுதி ஓர் அரிய கட்டுரையைப் போல அமைந்துள்ளது. இதனை உரைநடைப்படுத்தி நோக்கினும் இவ்வுண்மை தெற்றெனப் புலப்படும். அது வருமாறு:

“வாயே பறையாகவும் நாவே குறுந்தடியாகவுங் கொண்டு நான் பறையறைந்து சாற்றுவதொன்றைக் கேண்மின்கள். சொல்லும் வல்லமையினால் பொய்யன் சொல் மெய்யைப்போலத் தோற்றும்; வல்லமையாகச் சொல்ல மாட்டாமையால், மெய்யன் சொல் பொய்யைப் போலத் தோற்றும்.

“ஆதலால் அரசியலில் முறை செய்வோர்; இருவரது சொல்லையும் ஏழு முறை கேட்டு இருவர் உள்ளமும் உண்மையிற் பொருந்தும்படி நடுவு அறிந்து நீதியுரைக்க வேண்டும். அங்ஙனம் உரையாராயின், அவருள், அறமுறைமையோடு ஒத்த மெய்வழக்கினை வீணே இழந்துபோனவர், அதனால் மனம் மிகவுங்கலங்கி, வருந்தி அழுது, சிந்திய கண்ணீர், தேவர் மூவர் காக்கினும் தடைபடாததாய் அரசனது குடும்பத்தைத் தலைமுறை தலைமுறையாக இன்னலுறுத்திச் சிதைக்கவல்ல வாளாய்விடும்.

“இவ்வாற்றால் தமக்குப் பழியாக வருவது எதுவும் நடுவு இகந்து மொழியாமல் விட்டுவிடுதற் குரியது. ஏனென்றால், சுழித்து வருகின்ற வெள்ளத்தில் ஒருவன் இறங்காமல் இருத்தலன்றோ நல்லது!

“அங்ஙனம் உண்மையறிந்து அறம்உரைப்பதற்கு நெடுந்தாரம் ஆராயவேண்டி யிருந்தால், அதற்குத் தக்க துணைவர்களையும் உடன்கொண்டு ஆராய்தல்

வேண்டும். இறைவன் திருவருளாகிய மெய்யுணர்வுத் தெப்பமும் இன்றியமையாததாகும். இந்நிலைமையிற், பெண்வழிச் சேர்ந்து நடுவு பிறழ்தல் ஆகாது. கடைசி வரையில் ஒழுங்கைக் கடைப்பிடித்தல் வேண்டும். ஆதலால், இக் கருத்துக்கள் உலகிய லுக்கு ஏற்ற நடைமுறைகளாகும் என்று உணர்ந்து கொள்க.”

இவ்வுரைநடைப் பகுதியில் முதற் பத்தி இதன் தோற்றுவாயாக அமைந்துள்ளது. இரண்டாம் பத்தி, எடுத்துக்கொண்ட கருத்தை விளக்கி நிற்கின்றது. மூன்றாம் பத்தி, அதன் முடிபுங் காரணமுங் கொண்டு மேற்கருத்தினை வலியுறுத்தி அமைகின்றது. நான்காம் பத்தி, உரிய துணைக்காரண உண்மைகளும் உவமங்கள் முகமாக வகுத்துக் கூறி அதனை அரண் செய்கின்றது.

எனவே, செய்யுட்பகுதியில், ‘இருவர் தஞ் சொல்லையும் எழுதரங் கேட்டேவாளா கும்மே’ என்னும் நீதியே கருத்தும், ‘பழியா வருவது மொழியா தொழிவது’ என்பது மேற்கோளும், ‘சுழியா வருபுனல் இழியா தொழிவது’ என்பது ஏதுவும், ஏனைய மூன்று நீதிகள் எடுத்துக் காட்டுகளுமாகும் என்க. இவ்வெடுத்துக் காட்டுகளுள், ‘துணையோ டல்லது நெடுவழி போகேல்’ ‘புணைத் தல்லது நெடும்புன லேகேல்’ என்னும் இரண்டும் பொருட்பகுதியையும், ஏனை யொன்று இன்பப் பகுதியையுஞ் சேர்ந்தனவாகலின், இப்பொருளின்பங் களின் அவாக் காரணமாக மேற்காட்டிய கருத்தாகிய அறத்தினை இழுவாமல் இப்பொருளின்பங்களின் இயைபை அவ்வறத்திற்குத் துணையாகக் கொண்டு

நிகழ்த்தி அதன்கண் வீறுபெறல்வேண்டும் என்பதும் நினைந்து தெளிந்துகொள்ளப்படும்.

நறுந்தொகையின் முடிப்புப் பகுதி இங்ஙனம் அறம் ஒன்றே. அஃதாவது அரசமுறைமை ஒன்றே இறுத்துக் கூறுவதாய் இருத்தலின், இந்நூலின் நோக்கம், அரச நீதியாகிய அறமே உரைப்பதென்பது இனிது பெறப்படும். வேறு பொருளீட்டுதலும் இன்பம் பெருக்குதலும் பற்றி நான்முழுதும் யாண்டும் யாதொரு குறிப்பில்லை. எல்லாம் அறத்திற்கே முதன்மை தந்து நிற்கின்றன. செல்வத்தைப் பற்றியும் இன்பத்தைப் பற்றியும் பேச நேர்ந்த இடங்களிலும் அவற்றின் நிலையாமை முதலிய அறமுறைமைகளே எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன.

சற்றுக் கூர்ந்து நோக்குவார்க்கு, மனுமுறை நூலையொப்ப இந் நறுந்தொகையும் ஒரு சட்ட நூல் போல் இயன்றிருக்கின்ற தென்பது விளங்கும். 'மனுமுறை நெறியின் வழக்கிழந்தவர்தாம்' என இந்நூலின் இறுதியில் 'மனுமுறை நெறி' குறிப்பிடப்பட்டிருத்தலும் இங்கு நினைவுகூரற்குரியது. மேலும், எல்லா மக்கட்கும் பொதுமையுண்டாகத் திருவள்ளுவர் அறமுரைத்ததுபோல் அன்றிக், குலங்களுக்கேற்ப நீதி வழங்கும் மனு நூலின் வழியதாய் இந்நறுந்தொகை இயற்றப்பட்டிருக்கின்றதென்பது, இந்நூலின் முதல் இடை இறுதிகளில்,

வேதியர்க் கழகு வேதமும் ஒழுக்கமும்
மன்னவர்க் கழகு செங்கோன் முறைமை
வணிகர்க் கழகு வளர்பொரு ளீட்டல்
உழவர்க் கழகிங் குழுதூண் விரும்பல்

எனவும்,

“நாற்பாற் குலத்தின் மேற்பாலொருவன்
கற்றில னாயிற் கீழிருப் பவனே”

எனவும்,

“காலையும் மாலையும் நான்மறை யோதா
அந்தண ரென்போர் அனைவரும் பதரே”

“குடியலைத் திரந்துவெங் கோலொடு நின்ற
முடியுடை யிறைவனா மூர்க்கனும் பதரே”

“முதலுள பண்டங் கொண்டு வா ணிபஞ்செய்
ததன்பய னுண்ணு வணி*ரும் பதரே”

“வித்தும் ஏரும் உளவா யிருப்ப
எய்த்தங் கிருக்கும் ஏழையும் பதரே”

எனவும் நால்வகைக் குலங்களைப்பற்றி முறையே
அடுத்தடுத்து ஆசிரியர் எடுத்தோதுதலும் அறியற்
பாலது. அதிவீரராமர் அரசராதலின், தாம் ஒரு
சிறிய அரசியற் சட்டநூலை அறமுறைமையின்
வைத்து இங்ஙனம் இயற்ற நினைத்தனர் என்று ஒரு
வாறு உன்னி யறியலாம். இதனால் இந்நூல், பெரிதும்
உலகியலையே தழுவி அரசியல் குடியியலின் நெறி
முறைமைகளைக் கூறுவதான ஓர் அறநூல் என்பது
இனிது தெளியப்படுகின்றது.

நூல் அமைப்பு:

இனி, ‘நறுந்தொகை’ என்னும் இச் செழித்த
செந்தமிழ் நூலின் அமைப்பு முறையுஞ் சிறிது உற்று
நோக்குதல் வேண்டும்.

“எழுத்தறி வித்தவன் இறைவ னாகும்”

என்னும் அறிவுரை ‘குரு வணக்கம்’ உரைக்
தனித்தொடராகத் தோற்றுகின்றது. இந் நூல்
ஆசிரியரான அதிவீரராமர் கல்வியில் ஒரு தனிப்ப
வேட்கையுடையவர் என்பது முன்னுங் காட்டப்
பட்டிருக்கின்றது. அத்தகைய ஒள்ளியோர், இங்

முதலில் குரு வணக்கம் உரைத்தல் இயல்பேயாம். 'மேலும் கல்வியைக் கற்பித்த ஆசிரியர் கடவுளே யாவர்' என்னுங் கருத்தினை அதன்கண் இவர் அமைத்திருப்பது, இவர்க்குக் கல்வியிலும் அதனைக் கற்றுக் கருத்தறிவிப்பவரிடத்திலும் உள்ள ஆராமையையும் அன்பினையும் இனிது புலப்படுத்தும். இங்ஙனம் குருவணக்கஞ் செய்து நூலுரைக்கப் புகுந்த விடத்து,

“கல்விக் கழகு கசடற மொழிதல்”

என முதலிற் கல்வியையே கூறித் தொடங்கியிருப்பதும் மேலுண்மைக்கு உற்ற சான்றாய்த் தோற்றமளித்து விளங்குகின்றது.

இங்ஙனம் கூறத் தொடங்கியவர், 'வறிஞர்க்கழகு வறுமையிற் செம்மை' என்பது வரையில் (கரு) பதினான்கு அறிவுரைகளால் இன்னின்றுக்கு இன்னிள்ளவை அழகாவன என்பதும், 'தேம்படு பனையின்' என்பது முதல் 'கொண்டோரெல்லாம் பெண்டிருமல்லர்' என்பது வரையில் (உஉ) பயன்படத்தக்கார் இவர் என்பதும், 'அடினும் ஆவிற்பால்' என்பது முதல் 'ஒருநாட் பழகினும் பெரியோர் கேண்மை இருநிலம் பிளக்க வேர்வீழ்க் கும்மே' என்பதுகாறும் (நச) இணங்குதற்குரியார் இவர் என்பதும், 'கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே பிச்சை புகினுங் கற்கை நன்றே' என்பது முதல் ஆறு அறிவுரைகளால் கல்வியின் ன்மை இன்னது என்பதும், 'யானைக்கில்லை தானமும் மும்' என்பது முதல் 'கேளுங் கிளையுங் கெட் டார்க் கில்லை' என்பது இறுதியாக, (சஅ) கற்கை யறிவின் நிலை இன்னது என்பதும், 'உடைமையும் றுமையும் ஒரு வழி நில்லா' என்பது துவங்கி

‘நல்ல ஞாலமும் வானமும் பெறினும் எல்லாமில்லை இல்லில் லோர்க்கே’ என்பதீருகச் (ருக) செல்வம் பொருளின் இயல்பு இன்னது என்பதும், அடுத்து ஐந்து அறிவுரைகளில் வீரமாவது இது என்பதும், பின்னர்க் ‘காலைபும் மாலையும் நான்மறை ஓதா அந்தணர் என்போர் அனைவரும் பதரே’ என்பது தொட்டுத் ‘தன்னயுதமும் தன் கையிற் பொருளும்’ பிறன் கையிற் கொடுக்கும் பேதையும் பதரே’ என்பது வரையில் (எக) மக்களிற் பதரெனக் கருதுதற்குரியார் இவர் என்பதும் வகுத்துக்கூறி, இறுதியில் இவற்றின் பிழிவாகத் தாம் முடித்துக் கூறுவனவற்றை எக முதல் அ௦ வரையில் இறுத்துரைத்துக் கடைசித்தொடராக ‘இவைகாண் உலகிற் கியலாமாறே’ எனத், தாம் உலகியல் முகமாக அரசியல் நீதிகள் அறிவுறுக்கவே இந் நறுந்தொகை நூல் யாக்கப் புகுந்தமை புலப்படுத்தி, இதனை முற்றுவிப்பா ரானார். ஆதலால் அதிவீரராமர் இந்நூலின்கண் அறிவுறுத்தியுள்ளவை ‘முறையே இயல்பு (அழகு), பயன், இணக்கம், கல்வி, அறிவு, செல்வம், வீரம், முறைமை, ஒழுங்கு என்னும் உலகியல் நெறிகளும், அதனால் அந்நெறியறிந்து செங்கோல் ஓச்சம் அரசியல் முறைகளுமாம்’ என்பது இனிது விளங்கா நிற்கும்.

இனி, இங்ஙனம் வருகின்ற நூலின் அமைப்பு முறையினால், அதிவீரராமர், பின்வருமாறு கருத்துக் களைத் தொடர்புபடுத்தி யிருக்கின்றார் என்று தோற்றுகின்றது. இன்னினனார்க்கு இவை இயல்பென்று கூறி, அவருட் பயன்படுதற் குரியாரை நினைந்து, அவரோடு

இணக்கங் கொள்ளுதல் தேற்றி, அவ்விணக்கத் தால் எய்தும் பேறு கல்வியும் அறிவும் என்பது புலப்படுத்தி, ஏனைச் செல்வம் முதலாயின ஆவதும் அழிவதுமான மாறுதலுடைமையால் அவை பிறர்க்கு அறஞ் செய்தற்குரியன என்று அறிவுறுத்தி, இங்ஙனம் தகுதியாக நடப்பவர் வீரமுடையார், நடவாதார் பதராவர் என்பது விளக்கி, ஆதலால் முறைமையும் ஒழுங்குங் கருதி ஒழுகுதல் இன்றியமையாதது என வற்புறுத்தினார் என்பது.

மூற் பொருள் :

இவ்வாறு ஓர் அமைப்பு முறையோடு இயலும் இப் பகுதிகளிற், சிற்சில குறிப்புக்களை இனிக் கருதித் துணிதல் முதன்மையாகும்.

முதற் பகுதி, இன்னினனார்க்கு இவ்விவை அழகு எனக் கூறுவது. அழகு என்பது இங்கே 'இலக்கணம்' அல்லது 'இயல்பு' என்னும் பொருட்டு. உலக வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத செல்வங்களுள் கல்விச் செல்வத்தை ஆசிரியர் முதலில் நினைந்தவுடன், அதற்கு இனமான மற்றொரு செல்வமாகிய பொருட் செல்வமும் அவர்க்கு நினைவில் எழுந்தது. அருட் செல்வத்தை 'எழுத்தறி வித்தவன் இறைவ னாகும்' என்னுங் குரு வணக்கப் பகுதியிலேயே புலப்படுத்திக் கொண்டார். பின்னர்க், கல்வி செல்வம் என்னும் இவ்விரண்டுக்கும் உரிய மக்களை நாற்பாற் குலத்தவராக எடுத்து அவரவர் இயல்புகள் உரைத்தார். கல்வியை நாநலத்தின்கண் வைத்தும் செல்வத்தைச் சுற்றந் தழுவுதலின்கண் வைத்தும் இயல்புரைத்ததோடு, வேதியர்க்கு ஒழுக்கங்காத்துக் கல்வி கற்றலும்,

மன்னவர்க்கு முறைமை செய்தலும், வாணிகர்க்குச் செல்வம் ஈட்டலும், உழவர்கட்கு உணவு விளைத்தலும் உரிய முறைமைகளென்று பொருந்த எடுத்துக் காட்டினார். பின்னர் அரசியலுங் குடியியலும்பற்றி அவர்க்கு நினைவு வருதலும், முறையே மந்திரி தந்திரிகளைப்பற்றியும், உண்டி பெண்டிரைப்பற்றியும் இயல்புரைத்தார். இறுதியாக, அறிவியலின் பெற்றி நினைந்து அறிஞராவார்தங் கற்றுணர்ந் தடங்கலையும் வறுமையிற் செம்மையையும் வகையுறுத்துத் தேற்றினார்.

இங்ஙனம் வருகின்ற, அழகுரைக்கும் பகுதியிற், 'கசடற மொழிதல்' என்றவிடத்துக், 'கசடற' என்றது, 'கேட்போர்க்கு ஐயந் திரிபுகள் அற' என்னும் பொருட்டாகும். 'செழுங்கிளை தாங்குதல்' என்பதற் 'செழுங்கிளை' என்றது, 'மிக்க கிளைஞரை' என்றற்கு வேதியர்க்கு, வேதம் பயிலுதலோடு ஒழுக்கங் காத்தலையும் ஆசிரியர் நினைவாக எடுத்துக் காட்டியது பாராட்டற்பாலது. 'பொருளிட்டல்' என்றவிடத்துப் பொருளை 'வளர்பொருள்' என்றதும் அறிந்து இன்புறுதல்வேண்டும். 'பெண்டிர்க்கழகு' என்னுமிடத்துப் 'பெண்டிர்' எனப் பொதுவாக எடுத்து, அடுத்த தொடர்களில் அவரைக் 'குலமகள்' 'விலைமகள்' என ஆசிரியர் வேறுபடுத்திக் கொண்டார்.

இந்தப் பகுதியில், 'விலைமகட் கழகுதன் மேனி மினுக்குதல்' என்பது மக்கள் அறிந்துகொள்ளும்படி ஆசிரியர் புலப்படுத்துதற்குரிய நீதியன்று ; மேலும், பலர்க்கும் அது முன்னரே தெரிந்த செய்தியுமாகும். ஆதலின், இப்பகுதியின்கண் வருகின்ற மற்ற தொடர்கட்கு அது, உவமையாகக் கொள்ளப்படும். விலைமகட்குத் தன் மேனி மினுக்குதலில் மிக்க ஆர்வமும்

கிளர்ச்சியும் எழுதலின், ஏனையோர்க்கும் அவரவர் செயல்களில் அத்தகைய ஊக்கமும் கிளர்ச்சியும் இன்றியமையாதன என்று விளக்கியபடியாகும். “உயர்ந்ததன் மேற்றே உள்ளுங்காலை” என்னுந் தொல்காப்பிய நூற்பாவினால் (உவமவியல் ௩) பொருள்களின் கருத்துயர்ச்சியை ஆசிரியர்கள் உவமமாக எடுத்துக் கூறுவர் என்று தெரிகின்றது. இங்கே உவமையின் உயர்வு, அங்ஙனம் விலைமகளின் ஆற்றலில் வந்தது; விலைமகள் என்னுந் தாழ்விலன்று. தொல்காப்பிய உரையிற் பேராசிரியர், “இழிந்த பொருள் உவமிப்பினும் உயர்ந்த குறிப்புப்படச் செயல் வேண்டும்” என்று இக் கருத்தினை விளக்குவர்.

இனி, அடுத்த பகுதி, மக்களுட் பயன்படத் தக்காரை நினைந்து அறிவுறுத்தியதாகும். வடிவிற் பெரியதான பனையின் விதை ஒருவர்க்குக்கூட நிழல் தரத்தக்க மரத்தை உண்டாக்கவில்லை. ஆனால், வடிவிற் சிறியதான ஆலின் விதை பலர்க்கும் நிழல் தரத்தக்க மரத்தை உண்டாக்குகின்றது. ஆதலாற், பெரியோ ரெல்லாம் பெரியரு மல்லர்; சிறியோ ரெல்லாம் சிறியரு மல்லர். பயனை அறிந்தே யாரையும் பெரியர் சிறியரென்று துணிதல்வேண்டும். இங்ஙனமே பெற்றோரெல்லாம் பிள்ளைகளல்லர்; உற்றோ ரெல்லாம் உறவின ரல்லர்; கொண்டோ ரெல்லாம் பெண்டிருமல்லர் என்க.

இந்தப் பகுதியில், பனையின் விதையும் ஆலின் விதையும் ஏனையவற்றிற்கு உவமைகளாகும்.

இனி, மூன்றாம் பகுதி, நல்லிணக்கத்தைப் பற்றி வருவது. அதன்கண், ஆவின்பால், செம்பொன், சந்த

னம், அகில், கடல் என்பன பெருந்தன்மை யுடையோர்க்கும், பேய்ச்சுரை உள்ளி என்பன புல்லிய இயல்பினர்க்கும் எடுத்துக் காட்டுகளாகும். ஈண்டு, பெருந்தன்மை என்பது பிறர் இன்னல் செய்யினும் அவர்க்கு நலமே செய்யும் பெருமையாகும். புல்லிய இயல்பென்றது பிறர் நலமே செய்யினும் அவர்க்குத் தம் தீய இயல்பினையே புலப்படுத்தும் சிறுமையாகும்.

இப் பெருமை சிறுமைகள் அவரவர் இயல்பினால் உண்டாவன. இவற்றாலுண்டாகும் பிழைகளைச் சில நேரங்களிற் பெரியோரும் பொறுத்தலரிது. ஆதலால் மூர்க்கர் கேண்மையை விடுத்துப் பெரியோர் கேண்மையைக் கடைபிடித்தல் வேண்டும். இயல்பாகவே, மூர்க்கர் கேண்மை பல காலம் பழகினும் வேர் கொள்வதில்லை. பெரியோர் கேண்மையோ ஒரு நாள் பழகினும் வேர் இறங்கி வலுக்கும். இவ் வியல்புகளையே அடையாளமாகக் கொண்டு இவர் மூர்க்கர் இவர் பெரியோர் என்பதறிந்து நல்லிணக்கம் பெறுதல் முதன்மையாகும் என்பது.

இனி நான்காம் பகுதியில், கல்வியைப் பற்றி ஆசிரியர் கூறியிருக்கின்றார். பிச்சை புகினும் கற்றல் நன்றென்றும் கல்விக்கு முன் குலநலம் சிறவாது என்றும், கல்வியறிவு உடையவனை அரசனும் விரும்புவான் என்றும், அத்தகைய கல்வியறிவினை உள்ளத்திற் கொள்ளாத கொச்சைமக்களைப் பெறுவதைவிடக் குழந்தைகளில்லாமலிருப்பதே மேலான தென்றும் அதன்கண் இனிது விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. 'கல்விக் கழகு கசடற மொழிதல்' என்று நூலின் முதலிற் கூறினமையால், அக் கல்வியறிவில்லாத 'கொச்சை

மக்கள் ' என்று இங்கும் ஆசிரியர் விதந்து கூறினார். மனத்தில் அச்சமும், உள்ளத்தில் அறியாமையும், நாவிற் கொச்சையும் உள்ள மக்கள் ஒரு குடிக்குப் புகழுண்டாக்கவல்ல மக்களாக மாட்டாரன்றோ? 'அச்சம் உள்ளடக்கி, அறிவு அகத்து இல்லாக், கொச்சை மக்கள்' என்று அக் கீழ் மக்களை இங் நுனம் உரிய விளக்கத்துடன் ஆசிரியர் உரைத்ததும் அவரியல்பினை நன்கு புலப்படுத்துதற்கேயாம். கல்வியறிவு இக் கீழியல்புகளை யெல்லாம் அறவொழித்து மக்களை வாழ்வுடையராக்குமாதலின், 'பிச்சை புகி னும் கற்கை நன்றே' என்று அதன் முதன்மை தேற்றி அவர் வற்புறுத்துவாராயினர்.

குல நலத்தால் உண்டாகும் அறிவின் பதத்தை விடக் கல்விப் பயிற்சியினுற் பெருகும் அறிவின் நிலை எத்தனையோ மடங்கு சிறந்ததாய், முன் அறிவு நிலையினைச் செழுமை செய்து உலகத்தையுங் கவர வல்லதாய் விளங்குதலின், அக்கல்விக்குமுன் குலநலம் ஒரு பொருளாகக் கருதப்படாததாய் ஒழிந்தது. அதனை நன்கு வற்புறுத்துதற்கே ஆசிரியர், ஒரு முறைக்கு மும்முறை,

“ கல்லா ஒருவன் குலநலம் பேசுதல்
நெல்லினுட் பிறந்த பதரா கும்மே ”

“ நாற்பாற் குலத்தின் மேற்பா லொருவன்
கற்றிலனாயிற் கீழிருப் பவன ”

“ எக்குடிப் பிறப்பினும் யாவரே யாயினும்
அக்குடியிற் கற்றோரை மேல்வரு கென்பர் ”

என்று கல்வியின் மேன்மையும் அதற்குமுன் குலத்தின் கீழ்மையுந் தோன்ற மூன்று நீதிகள் உரைத்துச் சென்றார்.

மேலும் இப்பகுதிக்கண், முதலிற் 'கற்கைநன்றே' என்று ஆசிரியர் தங் கருத்துரைத்துப், பின்னர் அக் கருத்துக்குரிய ஏதுக்கள் கூறுமிடத்துக் 'கற்றோரைப் பலர் மேல் வருக என்பர்; அரசனும் விரும்புவான்; 'பிள்ளைகளைப் பெற்றாலுங் கல்வியறிவுள்ள பிள்ளை யாகப் பெறவேண்டும். இன்றேற், பெருமலிருத்தலே நன்று என்று தாய் முதலியோரும் மனங்கொள்ளுவர்' எனவெல்லாம் விளக்கிச் செல்லுதலால், உலகத்திற் பலருள்ளத்தையுங் கவர்தற்குப் பொதுவான இயற்கையறிவைப் பார்க்கினும் கல்விச் சிறப்பே ஏற்றதாகல் தெளியப்படும். ஆசிரியர் திருவள்ளுவப் பெருமானும்,

“கல்லாதான் ஒட்பங் கழியநன் றுயினுங்
கொள்ளார் அறிவுடை யார்”

என்று இவ்வியல்பினை நன்கு புலப்படுத்தி ஓர் அரிய திருக்குறளினை அருளிச்செய்துள்ளனர். அதிவீரராம பாண்டியர் தாம் அரச குலத்திற் றோன்றி அரசத் திருவுடன் சிறக்க வீற்றிருப்பாராயினும், 'உலகக் கவர்ச்சிக்கு இந்நிலைகளே போதியன அல்ல; இவற்றால் எய்தும் ஒட்பங்கள் கழியநன்றாயினும் அறிவுடையாரது உள்ளங் கவரப்படாது; ஆதலின், இந் நிலைகளினும் பார்க்கக் கல்வி நலமே உலகத்தைக் கவரவல்லது' என்று இவ் வியற்கையுண்மையைக் கூர்ந்தறிந்தவராய்ப், 'பிச்சை புகினுங் கற்கை நன்று' என்பதற்கு மேற்காட்டியவாறு உலகத்தார் விரும்பும் எடுத்துக்காட்டுகள்மேல் வைத்து ஏதுக்கள் கூறிச் சென்றமை பெரிதும் பாராட்டுதற்குரியதாகும்; அரச குலம் முதலிய உயர்ந்த குலங்களிற் றோன்றி அரசத் திருவுடன் வீற்றிருக்கும் குலநலத்தை இழப்பதா யினும் அது குறைவன்று; கல்வியே மேன்மை தரும்;

அஃதில்லாமையே குறைவு தரும் என்பார், 'பிச்சு புகிலுங் கற்கை நன்றே' என்றார்.

அதிவீரராமர் தமது நறுந்தொகையில், செல்வப் பொருட்கு ஓரிடத்திலாவது இங்ஙனம் சிறப்புத் தந்து பேசவில்லை. ஆசிரியர் திருவள்ளுவர் தமது திருக்குறளிற் 'பொருள் செயல் வகை' எனச் செல்வத்துக்கென்று ஓர் அதிகாரமேனும் வகுத்து, அவ்வதிகாரத்திலேனுஞ் செல்வத்தின் சிறப்புக்களை எடுத்துப்பேசிக் கடைசியிற் 'செய்க பொருளை' என்று கட்டளையிட்டமையை அதிவீரராமர் அறிந்திருந்தும், தமது நீதி நூலில் இவர் அங்ஙனமொரு குறிப்புந் தாராதது பெரிதும் உற்றுநோக்குதற் குரியதாயிருக்கின்றது. 'வணிகர்க் கழகு வளர் பொருளிட்டல்' என்று கூறிய பகுதி ஈண்டைக்குப் பொருந்தாது; அது வணிகரது இயல்பைப்பற்றி மட்டுங் கூறிச் செல்லுதலின் என்க. பொதுவாக மக்கட்குப் பொருளிட்டதலைப் பற்றியும், ஈட்டும் முறைமை முதன்மைகளைப் பற்றியும், அதன் பயனைப் பற்றியும் இவர் யாதுங் கூறிற்றிலர். நறுந்தொகை முழுமையுஞ் சிறப்பாக உள்ள கருத்துக், கல்வியும் கொடையும் சான்றாண்மையும் செங்கோன்மையுமாகவே இருக்கின்றது. ஆதலால், இந் நீதி நூலியற்றுங் காலத்தில் ஆசிரியர் அதிவீரராமரது உள்ளம் ஒரு பற்றற்ற நிலையிலேயே பழக்கம் உள்ள தாய் இருக்கின்றதென்பது தேறப்படும். ஒரு வெறுத்த போக்கும் அறத்துக்கு அஞ்சம் போக்குமே இந் நூன் முழுமையுங் காணப்படுகின்றன. அழகு அழகு எனக் கூறிய இந்நூலின் முதற்பகுதி நீங்கலாக, ஏனைய வெல்லாம் இப்போக்கின் பெருக்கிலேயே மிதக்கின்றன என்று கூறலாம்.

அவ்வப் பகுதிகளின் இறுதியில் இவர் "முறையே
பெரியோ ரெல்லாம் பெரியரு மல்லர்
சிறியோ ரெல்லாம் சிறியரு மல்லர்
பெற்றோ ரெல்லாம் பிள்ளை எல்லர்
உற்றோ ரெல்லாம் உறவின ரல்லர்
கொண்டோ ரெல்லாம் பெண்டிரு மல்லர்

என, உலகில் எதிர்பார்க்கின்றபடி மக்கள் அமையா
திருக்கும் நிலையினை வெறுத்துங் கூறுவார் போலவும்,

“பெருமையுஞ் சிறுமையுந் தான்தர வருமே”

“சிறியோர் செய்த சிறுபிழை யெல்லாம்”

பெரியோ ராயிற் பொறுப்பது கடனே”

“சிறியோர் பெரும்பிழை செய்தன ராயிற்

பெரியோ ரப்பிழை பொறுத்தலு மரிதே”

நூராண்டு பழகினும் மூர்க்கர் கேண்மை

நீர்க்குட் பாசிபோல் வேர்க்கொள் ளாதே”

“ஒருநாட் பழகினும் பெரியோர் கேண்மை

இருநிலம் பிளக்க வேர்வீழ்க் கும்மே”

என, எவரோ பிழை செய்து விட்டவரை நினைந்தும்
பழக்கத்துக்கு ஏற்றவ ரல்லாதாரை நினைந்தும் கசந்து
அவரியல்புரைப்பார் போலவும்,

“அச்சமுள் ளடக்கி அறிவகத் தில்லாக்

கொச்சை மக்களைப் பெறுதலின் அக்குடி

எச்சமற் றேமாந் திருக்கை நன்றே”

என, எவரோ கல்வியறிவில்லாதாரை நினைந்து அவர்
பிறந்ததினும் பிறவா திருந்திருந்தால் அவர் குடிக்குப்
பழியேனும் இல்லாமலிருக்கும் என்று மனம் முரிந்து
பேசுவார் போலவும்,

“அச்சமும் நாணமும் அறிவிலோர்க் கில்லை”

“நானுங் கிழமையும் நலிந்தோர்க் கில்லை”

“கேளுங் கிளையுங் கெட்டோர்க் கில்லை”

என அறிவிலோரையும், நலிந்தோரையும், நிலை கெட்
போரையும் நினைந்து இரங்கி மொழிகுவார் போலவும்,

“இல்லோர் இரப்பதும் இயல்பே இயல்பே”

“இரந்தோர்க் கீவதும் உடையோர் கடனே”

“நல்ல ஞாலமும் வானமும் பெறினும்

எல்லா மில்லை இல்லில் லோர்க்கே”

என, ஈதலும் விருந்து புறந்தருதலும் இல்லாத
வெற்று மாந்தர்தம் வெறித்த நிலையினை நினைந்து
உள்ளங் குழைந்து அறிவுறுத்துவார் போலவும்,

“கொடுங்கோன் மன்னர் வாழு நாட்டிற்
கடும்புலி வாழுங் காடு நன்றே”

“சான்றோ ரில்லாத் தொல்பதி யிருத்தலின்

தேன்தேர் குறவர் தேயம் நன்றே”

எனக், கொடுங்கோல் மன்னராலும், அவர்க்குக் கெடு
மதி சூழ்ந்து கீழறுக்குந் தீய அமைச்சர் முதலியோ
ராலும் பேர் இன்னல்களுற்று நாடு நீங்குவோராய்
வெறுத்து வைவார் போலவும்,

“தன்மனை யானைத் தாய்மனைக் ககற்றிப்
பின்பவட் பாராப் பேதையும் பதரே”

“தன்மனை யானைத் தனிமனை யிருத்திப்
பிறர்மனைக் கேகும் பேதையும் பதரே”

“தன்னு யுதமும் தன்கையிற் பொருளும்
பிறன்கையிற் கொடுக்கும் பேதையும் பதரே”

என, முறையின்றி யொழுக்குவோரை அருவருத்து
நீக்குவார் போலவும்,

“இருவர்தஞ் சொல்லையும் எழுதரங் கேட்டே

இருவரும் பொருந்த உரையா ராயின்

மனுமுறை நெறியின் வழக்கிழந் தவர்தாம்

“மனமுற மறுகிநின் றழுத கண்ணீர்
முறையுறத் தேவர் மூவர் காக்கினும்
வழிவழி ஈர்வதோர் வாளா கும்மே”

... ..

“வழியே ஏகுக வழியே மீளுக”

என, ஏதோ மெய்வழக்கிழந்து தவித்துக் கதறுவார் போலவும், ஒரே குரலாக, மனமுற மறுகி நின்று உரைத்திருத்தல் கொண்டு மேலுண்மை அறிந்து கொள்ளப்படும். முதற் பகுதியின் இறுதியிற் கூட எவரோ அறிஞரல்லாதாரை நோக்கியும் வறிஞராய் நன்னிலையில் நில்லாதாரை நோக்கியும் அறமுரைப்பார்போற் கூறுஞ் சாயல் சற்றே நிழலாடுகின்றது.

இவ்வாற்றால், இந்நூலாசிரியரான அதிவீரராமர் ஏதோ செல்வப்பேற்றில் இடுக்கணுற்று நிலை குறைந்து அதனால் உலகியலில் வெறுப்புற்றுப் பொருளென்றால் உள்ளங் கசந்தவராய், அந்நிலையிற், கல்வி, கொடை, சான்றுண்மை, முறைமை முதலிய அழியாமையும் புண்ணியமும் பெருந்தன்மையும் நடுவுநிலைமையும் வாய்ந்த உயர்ந்த போக்குகளில் தோய்ந்து, ‘இவை காண் உலகிற் கியலாமாதே’ என இந் நறுந்தொகை அறிவு நூலை யாத்திருக்கின்றனரென்று தோற்று கின்றது.

பாண்டிய நாட்டின் தலைநகரமான மதுரையை நாயக்க மன்னர் கைப்பற்றிய காலம் அதிவீரராமர் காலத்துக்குச் சற்று முன்னரே எனத் தெரிதலின், அதிவீரராமர் தங்காலத்தில் நிலையிழந்து குறுநில மன்னரொப்ப ஆட்சிபுரியும்படி நேர்ந்தமை துணியப் படுகின்றது. தமது செல்வாக்குக்கு நேர்ந்த இக்குறை

வினால், மேற்காட்டியபடி உலகப் பொருளிலும் முறையிலும் ஒரு வெறித்த நோக்கும், மெய்வாழ்க்கையிலும் நீதி முறையிலும் எண்ணமும் அவர்க்கு நேர்ந்திருத்தல் இயல்பேயாகும்.

இனி ஐந்தாம் பருதி, இயற்கையறிவின் நிலையினை இனிது புலப்படுத்துவதாய் அமைந்துள்ளது.

யானை நீண்ட கையுடையதாயிருந்தும் அது தானமும் தருமமும் செய்யும் இயல்பில் இல்லை. பூனை தன் கண்களை மூடிக்கொண்டு ஒடுக்கமும் இரக்கமும் உடையதுபோற் காணப்பட்டாலும் அதற்குத் தவமும் தயையும் இயல்பில் இல்லை. சிதல் என்னுங் கறையான் பொருள்களை மிகுதியாக அரித்தெடுத்துக் கொண்டாலும் அது செல்வம் உடையதாய்ச் செருக்குக் கொள்ளும் நிலையில் இல்லை. முதலைக்கு வெள்ள மென்றும் மேல் நீர் என்றும் இல்லை; எல்லா நீரும் அதற்கு ஒன்றேயாம். இவற்றைப் போலவும், அறிவில்லாக் கயவர்கள் மெய்ஞ்ஞானமுடைய மேன்மக்களொப்ப அச்சமும் நாணமும் இல்லாமை போலவும், நோயால் நலிந்தோரும் வறுமையால் கெட்டோரும் நாள் கிழமைகளிடையேயும் கேள் கிளைகளினிடையேயும் இருந்தாலும் அவர்க்கு அவை இல்லாமை போலவும், ஞானிகள் இன்பதுன்பங்களை நுகர்வாரைப் போல் அவற்றினிடையே இருப்பாராயினும் அவர்க்கு அவ்வின்ப துன்பங்கள் இல்லை என்க.

யானையும் பூனையும் தானதருமமும் தவம் தயையும் மேலுக்கு உடையனபோற் றேன்றினும் உண்மையில் அவை இல்லாமை போலவும், சிதல் செல்வத்திற் செம்மாத்தலும், முதலை நீர்நிலைகளைப் பொருள்

செய்தலும் இல்லையாதல் போலவும், ஞானிகள் பயனின்றி யிருத்தலும், வஞ்சித்து ஒழுகுதலும், ஒரு பொருளிற் பற்றுக் கொள்ளுதலும் அல்லது அதற்கு அஞ்சுதலும் இல்லாதவராய், ஏனை அறிவிலோர் நலிந்தோர் கெட்டோரைப் போல், யாதுங் கொள்ளாது இன்பதுன்பமின்றி இருப்பர் என்பது இப் பகுதியின் பொருளமைப்பாக உள்ளது. 'ஞானிக்கில்லை இன்பமும் துன்பமும்' என்பது பொருளும், ஏனைய இப் பகுதியில் உவமங்களுமாம். 'அச்சமும்' நாணமும் அறிவிலோர்க் கில்லை' 'நாளுங் கிழமையும் நலிந்தோர்க் கில்லை' 'கேளுங் கிளையுங் கெட்டோர்க் கில்லை' என்பன மக்கள் அறிந்து கொள்ளுதற்குரிய நீதியுரைகள் அல்லனவாதலின் அவையும் உவமமாயின. இங்ஙனம் உவமங் கூறுமுகத்தால் அவ்வுவமங்களின் கருத்துக்களும் வற்புறுத்தப்பட்டன வென்க. ஆசிரியர் திருவள்ளுவரும்,

“தேவ ரணையர் கயவர் ; அவருந்தாம்
மேவன செய்தொழுக லான்”

என இம் முறைமையில் கருத்துக்களை எடுத்தோதி, உவமத்தினும் பொருளினும் வரும் இருவர் நிலைகளையும் நயம்பெற வற்புறுத்தியிருத்தல் இங்கு நினைவு கூரற்குரியது.

இவ்வரிய பகுதியினால், அவ்வவ் வுயிர்களின் இயற்கை யறிவு நிலைகளை எடுத்தோதி, அவ்வாற்றால் ஞானிகளின் இயற்கை மெய்யறிவு நிலையினைத் தெளிய விளக்கியிருக்கின்றமை தேறப்படும். இதற்கு முற்பகுதியிற் கல்வியறிவு நுவலப்பட்டமையால், இப் பகுதியில் விழுப்பம் மிக்க இயற்கையறிவு நிலையினைப்

பிற இயற்கையறிவு நிலைகளோடு வைத்து இனிது விளக்கப்பட்டுள்ளதென்பது.

இனி ஆருவது பகுதியிற், செல்வப் பொருள் குறித்து வருகின்ற குறிப்புகளுங் கருத்திருத்திக் கொள்ளல் வேண்டும். 'உடைமையும் வறுமையும் ஒரு வழி நிலா. முடிமன்னரும் பெருஞ் செல்வரும் ஏழையாயொழிதலும், இரப்போர் புரப்போராய் உயர்தலும், எல்லாம் சடுதியில் நிலைமாறலும், எழு நிலை மாடங்கள் கழுதைகள் மேயும் பாழ்நிலமாதலும் அப் பாழ்நிலம் மீண்டும் நெடுநகரமாய்ப் பொலிதலும், மணமக்கள் அந்நொடியே பிணமக்களாதலும் எல்லாம் உலகில் கண்கூடாய்க் காணப்படுவனவாம். அதனால், பொருளில்லார், ஒருவரை ஒன்று இரத்தல் என்பது இயல்பாயிருக்கின்றது. அவ்வியற்கை நிலையை உற்றுக் கருதினால், அங்ஙனம் இரப்போர்க்கு ஒன்று ஈவது செல்வர்களின் கடமையாகவே இருக்கின்றதென்பது நன்கு தெளிந்து கொள்ளப்படும். ஆதலால், அங்ஙனம் ஒன்று உதவுவதற்கு உரிய மனைவியோடு கூடிய இல்லற வாழ்க்கை இல்லாதவர்க்கு அவர் இந்த உலகமும் அல்லது வானுலகமுமே ஒருங்கு பெற்றவராயினும், ஒரு பயனுமில்லையாய் முடிகின்றது என்று அதிவீரராமர் இப்பகுதியில் அறிவுறுத்துகின்றார். கருதவேண்டுவது, பொருள் தேடுதலன்று; கிடைத்ததைத் தகுமுறை உய்த்து வாழ்தலேயாம் என்பது அவர் கருத்தாயிருக்கின்றதென்று இதனால் தெளியப்படும். இவ்வகையில் அதிவீரராமர் மிகு வீரராகவே விளங்கித் தோற்றமளிக்கின்றமை சற்றும் மறத்தலியலாததாய் இருக்கின்றது!

இனி ஏழாவது பகுதி, வீரக் கருத்தினை நிலையிட்டுரைப்பதாயுள்ளது.

யானை, அஞ்சாமையுடையதாய்த் தான் பெரியதே யாயினும், தன்னை ஆட்சி செய்வதாயமைந்த மூங்கிற்கோல் சிறியதேயாயினும், அவ்வாட்சி காரணமாக அதற்கு அது, அஞ்சும் நிலையில் இருக்கின்றது. நல்லியல்பு வாய்ந்த மான், தான் மெல் விலங்கே யாயினும், அரண் போன்ற மலைகளையுடைய பெரிய காடுகளினுள்ளே பாதுகாப்பாக உயிர்வாழும் அமைப்பினைப் பெற்றும், அக்காட்டின் ஆட்சி விலங்காகிய புலிக்கு அஞ்சுதற்குரியதா யிருக்கின்றது. இவற்றின் நிலையே இங்ஙனமானால், யானையைப்போல் தறுகண்மையும் மானைப்போல் மென் கவர்ச்சியுமின்றிப் பொதுநிலையிலுள்ள எளிய சிற்றுயிராகிய தேரையின் நிலையை என்னென்பது! அது, ஆரைப் பூடுகளால் மேல் மூடுண்ட ஆழ்ந்த வளையில் மறைவுண்டு, இருக்குமிடந் தெரியாதிருப்பதேயாயினும், நச்சுத் தன்மை வாய்ந்த பாம்பிற்கு அது மிகவும் அஞ்சும்படியிருக்கின்றது.

ஆதலால், யானையைப்போன்ற ஆண்மையும் பெருமையும் உடையரேயாயினும், மானைப் போன்ற மெல்லியல்பும் கவர்ச்சியுமுடையரேயாயினும், அல்லது தேரையைப் போன்ற இவ்விருவகை நலனுமில்லா எளியரே யாயினும், தாம் எத்தனைத் தன் வலியும் அரண்வலியும் மறைவும் முறையே உடையராயினும் தாம் இருக்கும் நாட்டின் ஆட்சி, சிறுமையுங்கொடுமையும், நச்சியல்பும் வாய்ந்ததாயிருப்பின் அதற்கைய கொடுங்கோன் மன்னரும் சான்றோரல்லாத்

திய அமைச்சர் முதலியோரும் வாழும் நாட்டை விடக், கடும்புலி வாழுங் காடும் குறவர்கள் வாழும் அவர் மலைப்பாங்கருமே நல்லன என்று அஞ்சி விலகிச் செல்வது கட்டாயமாயிருக்கின்றது.

இங்ஙனம் அதிவீரராமர் இந்தப் பகுதியிற் கொடுங்கோன்மையின் கடுமையை மிக வெறுத்து அதற்கெதிரில் நடந்துகொள்ளுதற்குரிய வீரவொழுக்கத்தின் இயல்பை நன்கு விளக்கியிருக்கின்றனர்.

இனி, எட்டாவது பகுதி, முறைமையோடு ஒழுகாத பதர் மாந்தரைப் பற்றி விளக்கிப் பேசுவதாயிருக்கின்றது. தக்க அமைப்புகளோடு பொருந்தியிருந்தும், அவற்றைச் சிறக்கப் பயன்படுத்திக்கொண்டு வாழ்தலறியாத எளிய மாந்தரையே ஆசிரியர் இப் பகுதியிற் 'பதர்' என விதந்து பேசியிருக்கின்றார். உயர்ந்த ஒழுக்கங்கட்கு இடந்தரவல்ல சிறந்த குடியிற் பிறந்தும் காலையும் மாலையும் நான்மறை யோதி ஒழுக்கங் காத்துச் சிறவாத வீணரும், முடியுடைப் பெரு மன்னராய்ச், சிறந்த செல்வங்களிற் நிகழ்ந்தும் குடியலைத்துக் கொடுங்கோல ராகித் தம் நிலை குலைந்து தாழும் மூர்க்கரும், தக்க முதலாகப் பெருந்தொகை கிடைக்கப் பெற்றும் அதனை வாணிபத்தாற் பெருக்கிக் கொள்ள மாட்டாது அம் முதலையே அழித்துக் கெடுகின்ற மாந்தரும், விதையும் ஏரும் தம்மிடம் உளவாயிருப்ப அவற்றைப் பயன்படுத்தி வாழ்தலறியாது இளைத்துச் சோர்ந்து கிடக்கும் ஏழையரும், தமக்குத் தக்க நன் மனைவியர் வாய்க்கப் பெற்றும் அவரை அவர்தம் தாய் மனைக்கு அனுப்பிவிட்டும் தம் மனையிலேயே தனியாக இருத்திவிட்டும் பின்பு

அவரைக் கருதாது பிரிந்துறையும் பேதையரும், தாம் தொழில் செய்வதற்குரிய கருவிகளும் பொருளும் ஏற்றபடி தம்மிடம் இருந்தும் அவற்றிற் கருத் தில்லாமல் அவற்றைப் பிறர் எடுத்துக்கொள்ளும்படி கொடுத்துவிட்டு ஏமாந்து நிற்கும் அறிவிலாரும் மக் களிற் பதராவர் என்பது இந்தப் பகுதியின் கருத் தாகும். இதன் கண், முறையே, அந்தணர், அரசர், வணிகர், உழவர், பொதுமக்கள், தொழிலாளர் எனப் பலதிறத்தாரிலும், தக்க மதிப்பிற்குரியரல்லராய்ப், பலராலும் ஒதுக்கி இகழ்த்தக்க பதர்போன்ற மக் களை ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டி யிருக்கின்றனர்.

இனி, ஒன்பதாவது பகுதியாகிய இறுதிப் பகுதி, இந்நூலின் முடிப்புரையாய் இவ்வெல்லாவற்றின் ஒழுங்கு முறைமையை வலியுறுத்திக் காட்டுவதாய் அமைந்துள்ளது. இதன் கருத்துவிளக்கம் முன்னரே உரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இனி, இவ்வாறமைந்த இந் நூன்முறைமையில் அதிவீரராமர் அங்கங்கும் பெண்ணினத்தாரையும் அடிக்கடி நினைந்து சிலச்சில கூறிச்செல்வது உலகுக்கு நலம் பயப்பதாய்ச் சிறந்துள்ளது.

அழகு அழகு எனக் கூறிய முதற் பகுதியில்,

“பெண்டிர்க் கழகுஎதிர் பேசாதிருத்தல்”

“குலமகட் கழகுதன் கொழுநனைப் பேணுதல்”

எனவும் அடுத்து இரண்டாம் பகுதியில்,

“கொண்டோ ரெல்லாம் பெண்டிரு மல்லர்”

எனவும், இங்ஙனமே அங்கங்கும் பிற பகுதிகளில்,

75550

RAI UNIVERSITY LIB.

“மணவணி யணிந்த மகளி ராங்கே
 பிணவணி யணிந்துதங் கொழுநரைத்தழீஇ
 உடுத்த ஆடை கோடி யாக
 முடித்த கூந்தல் விரிப்பினும் விரிப்பர்”

எனவும்,

“தன்மனை யானைத் தாய்மனைக் ககற்றிப்
 பின்பவட் பாராப் பேதையும் பதரே”
 “தன்மனை யானைத் தனிமனை இருத்திப்
 பிறர்மனைக் கேகும் பேதையும் பதரே”

எனவும்,

“எழிலார் முலைவரி விழியார் தந்திரம்
 இயலா தனகொடு முயல்வா காதே”

எனவும் பல்வேறு வகையில் மாதாரைப்பற்றிய உரைகள் வந்துள்ளன. ஓளவையார் ‘உண்டி சுருங்குதல் பெண்டிர்க் கழகு’ என்று தாம் இயற்றிய கொன்றை வேந்தனிற் கூறுவர்; ஆனால் இவரோ ‘பெண்டிர்க்கு அழகு எதிர்பேசாதிருத்தல்’ என மாதரைப்பற்றி முதற் பகுதியிலேயே பேசியிருக்கின்றனர். இறுதிப் பகுதியிலும் ‘பெண்வழிச் சேறல்’ என்னுங் கருத்தினை நிறுத்தியிருக்கின்றனர். ‘பெண்வழிச் செல்லலாகாது’ என்றது, ‘அவர் இசைவு போனபடியெல்லாம் ஆடவர் நடத்தலாகாது’ என்றதற்கு, மாதர் மிக்க இரக்கமும் மென்மையும் உடையராதலின், காரியப்பாட்டிற்கு அவரியல்பு ஏலாதென்பது கருதி முதலிலும் இறுதியிலும் இவ்விருவகை நீதிகளும் இவரால் எடுத்துரைக்கப்பட்டன. எனினும், மாதர்களால் இவர்க்குள்ள நல்லெண்ணமும் மேம்பாடும், இடையே இவர், தம் மனையானைத் தாய்மனைக் ககற்றியும் தனிமனை யிருத்தியும் அன்பின்றி யொழுகும் ஆட

வரை மறுத்துப் பேசுவதிலிருந்தும் நன்கு விளக்க
மாகின்றன. நிலையாமையைப் பற்றிக் கூறிய இடத்
தில், மணவணியணிந்த மணமகனைப்பற்றி ஏதும்
உரையாமல் மணவணி யணிந்த மகளிர் தங் கண
வரை இழந்து தவிக்க நேரும் இன்னலைமட்டும்
எடுத்து விளக்குவதிலிருந்து, மாதர்பால் இவர்க்கு
இயற்கையேயுள்ள இரக்கத்தின் மிகுதிப்பாடு இனிது
புலப்படுகின்றது. பொதுவாகவே, இரங்கத்தக்கவ
ரிடம் இவர் மிக்க இரக்கமுடையவராகவே தோற்று
கின்றார். பொருளும் வலியும் இரந்துண்ணுதலைப்
பற்றிச் சற்றும் சினவாமல், 'அஃதவர்க்கு இயல்பே'
என்று பரிந்து பேசுதல் கொண்டும் இது தெளியப்
படும்.

“இல்லோர் இரப்பதும் இயல்பே இயல்பே”

“இரந்தோர்க்கு ஈவதும் உடையோர் கடனே”

என்பவை இவர் இரங்கியுரைக்கும் தொடர்களாகும்.
நல்வினையற்ற மணமகளிரைப்பற்றி உரைத்தவிடத்து,
அதிவீரராமரை யொப்ப அவ்வளவு உருக்கந் தோன்ற
உரைத்தார் இதுகாறும் எவருமில்ர்.

ஆசிரியர் அதிவீரராமர்க்குக் கொழுந்தோடிய
இவ்வினிய பேராற்றல் நூன் முழுமையுங் காணப்
படுகின்றது. எடுப்பது எதுவாயினும் அதன்கண்
இயன்றமட்டும் முடிநிலைபோன்ற கருத்துக்களையே
தேர்ந்தெடுத்து அவற்றை அக்கொழுந்தோடிய முறை
யிலேயே சொல்லுவோராய் இவர் திகழ்கின்றார்.
இதனைப் 'பனையின் திரள்பழத் தொருவிதை' என்ப
தினும், 'வானுற ஓங்கி வளம்பெற வளரினும்' என்
பதினும், 'ஒருவர்க்கிருக்க நிழலா காதே' என்பதினும்,

மற்றிவற்றிற்கு நேர் எதிர்மறையில் வருகின்ற 'ஆலின் சிறுபழத்தொருவிதை' என்பதினும், 'சிறுமீன் சினை நுண்ணிதே யாயினும்' என்பதினும், 'பெரும்படையொடு மன்னர்க்கிருக்க நிழலா கும்மே' என்பதினும், வைத்தே இனிதறிந்துகொள்ளலாம். 'குன்றத்தனை இரு நிதி அன்றைப் பகலே அழியினும் அழியும்' எனப் பிறுண்டும் இங்ஙனங் கூறுவர். பெரியதை எடுத்தால் அதனில் மிகப் பெரியதாகவும், சிறியதைப் பேசினால் அதனில் மிகச் சிறியதாகவும், துன்பத்தை உரைத்தால் மிகப் பெரிய துன்பமாகவும், இன்பத்தை இயம்பினால் மிகப் பெரிய இன்பமாகவும் இவ்வாறு மிக மிகுத்துப் பேசும் இயல்பு, இயற்கை நிலைக்கு இயையாதென்னும் ஏதுவினால், மெய்வழக்கிற்கு துவப்பட்டொழுகும் பேரருள் வளமுடையார்க்குச் சற்று வேறுபாடாகக் காணப்படுமாயினும், உள்ளக்கிளர்ச்சியைப் பெரிதெழுப்பி இன்பந் தந்து கருத்துக்களை உரமாக உணர்த்துவதற்கு ஒரு வகையில் இது பயன்படுவதாயிருக்கின்றது. ஆசிரியர் அதிவீரராமர்க்கு இங்ஙனம் உரமாக வலியுறுத்தி யுரைக்கும் நோக்கமும் உண்டென்பது, 'வாய்ப்பறையாகவும் நாக்கடிப்பாகவும் சாற்றுவ தொன்றைப் போற்றிக் கேண்மின்' என நறுந்தொகையில் அவரே அழுத்தந்தோன்றக் கூறுவதனாலுந் தெரிகின்றது.

இனி, மேற்காட்டியவாறு மகளிரினத்தைப்பற்றி அதிவீரராமர்க்கு அங்கங்கும் நினைவெழுந்ததைவிட, அரசியல் நினைவு, இடந்தோறும் இடைவிடாமல் எழுந்தெழுந்து அவர் உள்ளத்தை மிகவும் கவர்ந்திருக்கின்றது.

அழகியல்பு கூறும் முதற்பகுதியில் நாற்பாற்
குலத்தின் இயல்பு கூறிய இடத்து, 'மன்னவர்க் கழகு
செங்கோன் முறைமை' என்று இடையே கூறிய
தோடு அமையாது,

“மந்திரிக் கழகு வரும்பொரு ளுரைத்தல்”

“தந்திரிக் கழகு தறுகண் ஆண்மை”

எனப் பின்னும் அரசியல் உறுப்புக்களை நினைந்து சில
தொடர்கள் உரையாநின்றார்.

அடுத்து இரண்டாம் பகுதியிலும்,

“...அண்ணல் யானை

அணிதேர் புரவி ஆட்பெரும் படையொடு

மன்னர்க் கிருக்க நிழலா கும்மே”

எனவும், அதற்கடுத்த மூன்றாம் பகுதியிலும் பிழை
பொறுத்தலாகிய முறைமை செலுத்துதலை நினைந்து,

“சிறியோர் பெரும்பிழை செய்தன ராயின்

பெரியோர் அப்பிழை பொறுத்தலு மரிதே”

எனவும், நட்பென்னும் உறுப்புக்கேற்பன கருதி,

“நூரூண்டு பழகினும் மூர்க்கர் கேண்மை

நீர்க்குட் பாசிபோல் வேர்க்கொள் ளாதே”

எனவும், நான்கு ஐந்தாம் பகுதிகளில் அரசியலில்
அறிஞர்கள் விரும்பப்படுதலை நினைந்து,

“அறிவுடை பொருவனை அரசனும் விரும்பும்”

எனவும், நிலை தாமும் அரசர்களின் நிலை நினைந்து

“கேளுங் கிளையுங் கெட்டோர்க் கில்லை”

எனவும், இங்ஙனமே பிற பகுதிகளிலும் முறையே

“குடைநிழ விருந்து குஞ்சர மூர்ந்தோர்...”

“அரசோ டிருந்தர சாளினும் ஆளுவர்”

“கொடுங்கோன் மன்னர் வாழு நாட்டின்”

“குடியலைத் திரந்துவெங் கோலொடு நின்ற
முடியுடை இறைவனும் மூர்க்கனும்”

எனவும் உரைத்துச் செல்லுதலோடு, இறுதிப் பகுதியிலும், “இருவர்தஞ் சொல்லையும் எழுதரங் கேட்டே இருவரும் பொருந்த உரையாராயின் மனுமுறை நெறியின் வழக்கிழந்தவர்தாம்” என அரசன் நடுவு நின்று முறைசெலுத்துதற்குரிய ஆட்சி முறையினையும் வலியுறுத்திக் கூறிச் செல்லுதல் காண்க.

நூலின் முதலிலிருந்து இறுதி வரையிலும் இங்ஙனம் அதிவீரராமர்க்கு அரசனையும் அரசியலையும் பற்றிய நினைவுகள் அடிக்கடி தோன்றி நின்றமை நன்கு புலனாதலின், அவர்க்கு ஆட்சி முறையின்கண் உள்ளம் எத்துணை அழுந்தியிருக்கின்ற தென்பது எளிதில் தேர்ந்துகொள்ளப்படும். ஆதலின் இந்நூல், உலகியல் நிலைகளைத் தெளிவாக விரித்து விளக்கி, அந் நிலைகளுக்கேற்ப அரசியல் நடைபெற வேண்டும் முறைமைகளையுங் குறிக்கும், ஒரு சிறிய சட்ட அற நூலாகத் தமிழில் விளங்கி வருகின்றது என்பது.

முற்றும்

75550

